

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • Z CHACHAROVA SUDU • FILMOVÉ OKÉNKO • ÚHLY POHLEDU • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
KOMIKS • ALLIUM ALIMENTUM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • POHÁZENÉ VNITŘNOSTI • KYJOVSKÝ BIGBÍT • DÍLNA • POVÍDKY • KRAJNÍ OKÉNKO • OHEŇ NA STŘEŠE

Múzy medúzy

Bude to již rok, co jsme v novinách Uši a Vítr zavedli novou rubriku Múzy medúzy, mapující stěžejní alba hudební historie, zpravidla okrajových žánrů. Výběr je čistě subjektivní, dle vytříbeného vkusu redaktora těchto novin Honzy Bartoně. Vzhledem k taktu vydávání novin 5× za rok jsme se rozhodli představit koncept této rubriky: V lednovém čísle, které vychází k festivalu Homér's Memorial, budeme představovat ženské interpretky, a jak už bylo poznamenáno výše, bude se jednat spíše o okrajové žánry ženské tvorby. Jako první jsme v lednu představili experimentální americkou zpěvačku a performerku Meredith Monk. V dalších lednových číslech můžete očekávat femi-perly jako Diamandu Galás, inuitskou zpěvačku Tanyu Tagaq, portugalskou zpěvačku Mariu João či německé duo Cobra Killer.

V březnovém čísle, vycházející k Festivalu spodních proudů, se budeme zabývat tuzemskými interprety. V tomto čísle si tak představujeme českou avantgardu Už jsme doma, v dalších březnech představíme kapely jako Dunaj, Narajama, Zuby nehty, Psí vojáci, Budoár staré dámy, Plastic People či třeba Majerovy brzdové tabulky. V červnovém, krákorovém čísle, budou představeny opravdové hudební špeky, posluchače zpravidla omračující svou muzikálností. V roce 2020 jsme začali kyperským baskytaristou Mickem Karnem, dále se můžeme těšit na takové perdy jako bubeníka Triloka Gurtu, kytaristy Al di Meolu, Pata Methenyho či Billa Frisella, pinaistu Keitha Jarretta a třeba také vibrafonistu Garyho Burtona a norského saxofonistu Jana Garbareka.

Na konci léta, tedy k srpnovému festivalu Napříč, který probíhá u Skaláka na mlejně, budeme představovat obecně známé interprety, kteří vybočují tím, že do „mainstreamu“ přinesli kvalitu – loni jsme si tak mohli představit fenomenální King Crimson a v dalších číslech lze očekávat Franka Zappu, Pink Floyd, Led Zeppelin, Primus či Talking heads.

Poslední noviny vycházejí v říjnu, a to k festivalu poesie Potulný Dělník. Zde budou představováni interpreti vyložené okrajových žánrů – v roce 2020 jsme začali avantgardistou Fredem Frithem a dále máme v plánu pokračovat stěžejními alby, vydanými v rámci hnutí Rock In Opposition – bude jistě řeč o francouzských Art Zoyd či belgických Univers Zéro. Pokud se toho noviny Uši a Vítr dožijí, bude představena rovněž vesmírná hudba francouzské kapely Magma, psychedeličtí Gong či minimalisty jako Phill Glass, Steve Reich a Wim Mertens. A vyložené z okraje třeba vyleze i švýcarský experimentální harfista Andreas Vollenweider či tuvínská alikvótní pankáči Yat-Kha.

Nechť tedy múzy povstanou a omámí vás svými tóny.

Honza Bartoně

Poetický rozhovor s Vítkem Kremličkou

Vít Kremlička (narozen v roce 1962), hudebník, spisovatel, překladatel a literární publicista. V první půli 80. let člen kapely Národní třída, poté kapely His Boys – Jeho hoši. Literárně debutoval roku 1981, později zakládá kulturní čtvrtletník Revolver revue a spoluzakládá týdeník Respekt.

Víte Kremlička při četbě, foto Vojtěch Stádník

Poetický (značně nepoeticko-neetický) rozhovor

Pro Vítka K.

Brýle
s tmavou rohovinovou obrůčkou
Triko
s nápisem Free Tibet
(přesto má rád
čínskou a taky indickou kuchyni)
Ve volném čase
nejspíš skládá sonety
a možná
chová tři kočky
a taky psa
Ve volném čase
chodí na ryby
nabazuje udice
na okouny štiky candáty
má políčeno i na slova
slova sonetů
Pokud něco chytí
úlovky krmí
sebe kočky a psa
ulovenými verši
posluchače...

(Miky Marusjak)

Vítku, Vítku,
milý skřítku,
kašleš na strýce a na tety,
rýmařovské Sudety,
kde bylo kousek k lesu,
vyměnil jsi za novou adresu,
místo Moravice Jizeru,
snad se z toho poseru...
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

V Jeseníkách let pár jsem žil
bylo to celkem uhlý
v hospě nechal pár nugetů
utekl jsem funebrákům z truhly
od Praděda věčně vichr vál
na loukách blesky bily
loňského jara jsem táhnul dál
život mi zůstal milý

A cáká a cáká
v Jizeře voda,
taková je již doba
podporuješ Placáka,
abys měl brínk a tón
píšeš pro Babylon!
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Placák potřebuje podpořit,
umí natočit svižný šnyt
nejlepší mozky
zvrací do Babylonu trosky

Někdo rád buchty makový,
jiný stránky babylonový,
prostě už jsme takový
a kdopak ví
že v Jizeře pstruby duhový
Vítek uloví
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Ve vlnách Jizery mám lahváče obživy
chodím tam koukat na vodačky živý

Jo vodačky živý?
Občas i utonulý
vytáhneš na trpytku,

Free Tibet, foto Vojtěch Stádník

ty dobytku!
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Vodačky utonulý hleděj ke hvězdám
Jak Ofélie, já je znám.

Ty jsi ten maník
co napsal Lodní deník
Za to ti přistála cena
Jiřího Ortena
Každá krásná žena
i vodačky
nezletilé školačky
chtějí poznat romantika
Vítka básníka!
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Doufám, že účelem literární ceny
není jen, aby se za mnou hnaly ženy
s literátem je k nevydržení,
mrzne žárem a ledem pění.
Dav chce pohodu,
prachy a normalisovanou přírodu,
nebo ani to ne,
ať všechno dle předpovědi plyne.
Jsme stále na začátku,
život nezná zkratku.

Muže nedělají slova, ale činy
přeložil jsi z angličtiny
a to žádné viktoriánské koledy,
ale Amazonské medy
mýty a legendy amazonských Indiánů
Proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Otázka přeširoká
jako mořská stoka...
Amazonské legendy

Vít Kremlička – Magorova studánka, foto Vojtěch Stádník

Vít Kremlička a Miky Marusjak, foto Vojtěch Stádník

překládal jsem bez prebendy
a že byly v knize útlé
musel jsem je nafouknout
takříkajíc rozpovídat
překládal jsem je v týpi
pral si v potoce slípy

*Nejsi vůbec žádný laciný pozér
propaguješ tibetskou básničku Cchering Özer
Chci ti položit otázku tubletu
Jaký je tvůj vztah k Tibetu?
Ptám se: „A proč?“
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“*

Cchering Özer je tibetská poeta,
proto nemůže cestovat do světa
neboť jí čínský bolševik
znemožňuje mezinárodní kulturní styk
jak ještě dlouho, ví sám ďas!!!
proto jsem jí přidal hlas

*Je to bída, je to bída
již nebraje kapela Národní Třída,
muzikanti nějak fotrovatí,
nevím, jak se to mohlo stát
pivo, gauč, pantofle, tepláky
jsou jejich bity a fláky.
Co dělají dnes bývalí členové?
Ptám se: „Ať to není jalové,
co a proč?“
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“*

Národní Třída byl dobrý band
ale před pár lety the end
když sotva lezu a nejsem ve své kůži
vzpomínám na fóry kytaristy Martina Grůši
už s námi bohužel není
ale trvají vzpomínky vzdor zapomnění
Vítek Brukner vodí
s Buchtami a loutkami pimprlata
hrál na vibrafonu noty natotata
Vojtěch Stádník držel basu
nyní křížuje oceány na maňasu

Viktor Karlík a Jáchym Topol byli zpěváci
dnes mají pořád něco na práci
Václav Stádník hrál na kytaru a komponoval
někam na venkov se do houští schoval
Martin Socha hrál na škopky jako šéf Afriky
nyní pěstuje na zahradě
tykve, melouny a papriky
občas hrál v Národní třídě
na violoncello Tomáš Schilla
to byla epizoda milá
někdy také Josef Hřeбен
hrál místo mě na trubku
zatímco jsem v zákulisí
lahváče ládoval do pupku.

*Každého ostríleného poetu
zdobí sbírka sonetů
Napsal jsi jich celý Větec
Dost dobré mazec!
Co tě k tomu vede,
Amazonský mede?
Taková forma vyjádření, proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“*

Jedné tmavé vichrné noci
vzpomněl jsem si na Luďka Markse
– poetického froce
a jeho mistrovské dílo.
Zamumlal jsem: To by tak bylo,
abych si s ním neporovnal síly!
Tak, je-li ti život milý,
porovnej se s Mistrem, jeho vrcholci.
Padlo na to pár krabic vína, balíček žahavek,
odměnou mi byla smrt Mistrových nadávek

*Jsi mladík
co bodně pamatuje
skoro stařík
co memoáry sepisuje
Na stará kolena
přispíváš do Kolena
do sborníku Pěna
Ptám se proč?*

A neříkej „Pro slepičí kvoč!“

Ačkoli jsem stařík,
chovám se jak mladík,
perko pořád stojí
a smrt se mě bojí.
Jak čas dovolí,
literatura se mnou zápolí.

*Kde lovíš múzy
ty okřídlené čůzy?
Co tě při psaní inspiruje?
Tvé motivační zdroje?
Jak to máš nastavené a proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“*

Zajisté příroda,
tam člověka vždy potká nějaká příhoda,
těž vody, co tečou dolů zvrch,
že se v nich hledí pod povrch,
batoh na hřbetě
z plátna i telete,
kopce protější
stín stromů, co konejší
hovory pod lampou
vína bystřiny
jsou poesie jistiny.

Vít Kremlička s lopatou, foto Vojtěch Stádník

*Tvé současné tvůrčí psaní?
Plánuješ nějakou sbírku k vydání?
Jak bojuješ s čínským štírem
tím koronavirem?
Zajímá mě jak a proč?
A neříkej „Pro slepičí kvoč!“*

Když připomínáš Čínu,
kupuji si ve večerce vínovou vakcínu:
z Moravy, ze Španěl, Francie, Alasky i Afri-
kánie,
Austrálie, Chile i Kalifornie,
tím se dozajista koronavir zabije.

Otázky – Miky

Sépiovou kostí:

Jana Středa

Jana Středa se narodila v první polovině 80. let v chráněné krajinné oblasti. Vystudovala univerzitu a dnes žije v hlavním městě. Během svého života vystříдалa mnoho povolání – dojíla krávy, prala prádlo, roznášela pivo, vystupovala v televizi, několika (!), psala pro nezájmové organizace, oborové organizace, lifestyle časopisy, veřejnoprávní média i korporace. V kolektivu bývá velmi oblíbená.

PROŽÍVÁM ROMANTICKÉ PŘÍBĚHY

Prožívám romantické příběhy
mezi dny spokojeného manželství.
Každou noc
u otevřeného okna
vyhlížím čerstvý vzduch
mezi stojatými zdmi.

Hraju ping pong i s tím tvým
neodehraným úderem.
Uhnu trochu dřív,
než se trefíš do živého.

Chodíš s ním do hospody
a čekáš, jestli se to zvrhne.
Zábava dospělých,
kteří si doma nemají co říct.

Kamarád pochopí,
jestli se pozvracíš anebo vysvlečeš.
Počítá s obojím
a nevádí ani když utečeš.

Jen tak pro zábavu
koukneš na nejbližší hotel
nebo na airbnb,
to kdyby náhodou
se dělo něco víc.

Dospělost není film,
ani blbej román.
Dáte si piva
a jdete domů
pohladit děti,
čeknout maily.

ZÁKON FLIRTU

Odpovídat jim,
jak ti píšou
po messengeru
a nedozvědět se nic,
snad jen poznat úzkost.
Máš vždycky odpověď
na všechny lichotky
o prsou a o zadku.
Pokaždý jsi o krok napřed
a děláš že ne.

Když si to dva největší moralisti
z firmy
rozdávají na zemi,
přichází uvzdychaná revoluce
do kapitalistických forem,
kousek lidskosti do tabulek,
emocí do nesplnitelných kápéček.

Ale možná jen potřebují obejmout.
Ujistit se,
že ještě existuje láska.

Třeba v rozkroku ženatého kolegy.

NÁVŠTĚVA V ČT

Jsem rozmazlená holka.
A je to bezva.

Pozná se to třeba tak,
že nesnáším,
když na mě někdo mluví úsečně,
když na mě někdo zvyšuje hlas,
když na mě někdo křičí.
Není mi dvacet.
Není mi třicet.
Až mi bude čtyřicet,
pošlu ho rovnou do prdele.

Jsem rozmazlená holka.
A je to bezva.

Po čtyřicítce
ze mě bude semetrika.
Bude to ještě lepší.

Až mi bude padesát,
takoví čůráci
se mě budou rovnou bát.

BÝT ZKUŠENÁ

Být zkušená
se snažím.
Zkušeně přijmout odmítnutí,
zachovat tvář,
říct to nevádí
a s nadhledem technologický infantilnosti
poslat rozjuchanýho smajlíka.
Kurva.

Proč ti nemůžu říct pravdu?

Na hrudi ti hledám inspiraci,
probírám chloupky za chloupkem.
Jsem prázdná.
Ale ty mě naplníš,
myšlenkou
minimálně.

Někdy vyhrajem

Ale zatím prohráváme
dva nula
s kapitalistickým kapitálem.
Láskou to na remízu nevytáhnem,
ale molotovy neházím lásko anizanic.
Je mi 37
a mám rozum
a taky děti.

Budu radši snít o paralelní
realitě
nebo vnitřní emigraci.

Múzy medúzy: Už jsme doma – Uprostřed slov (1990)

UJD – to je legenda českého avantgardního punku, která stojí zejména na frontmanovi Miroslavu Wankovi. Kapela vznikla roku 1985 v Teplicích, tehdy ještě bez Wanka, ten do UJD přišel s Jaromírem Hanzlíkem z punkové kapely FPB (Fourth Price Band – tedy Čtvrtá cenová).

Tuto kapelu jsem zaznamenal někdy v polovině střední školy, tedy od roku 1997, kdy už měli vydána čtyři studiová alba. V mém rodném jihomoravském Kyjově byli velmi oblíbenou kapelou, zejména mezi intelektuálními gympláky a návštěvníky rokáčů Soho a Šnekenhaus. Jejich zasloužený úspěch přičítám precizně složené i interpretované hudbě a častému koncertování (v roce 2000, po 15 letech své existence, odehráli svůj tisící koncert, nyní mají na kontě téměř 3000 vystoupení – což dělá v průměru asi 100 koncertů do roka) – tedy um a píle dohromady = zlatá kombinace.

Kapela koncertovala ve více než 40 zemích, zejména v USA a Japonsku. Šéf kyjovského rokáče Soho Ampér, který měl na začátku milénia poznávací cestovní kancelář s názvem *Tradá a tralalá*, mi říkal, že zrovna byli v nějakém severoamerickém státě na výletě, když viděli na ulici plakát lákající na večerní koncert UJD ve zdejší klubu – tak si řekli, že zajdou – zrovna tam byl s Igorem Judasem, se kterým hrával v kapele Narajama a s UJD několikrát společně vystupovali. Jaký to musel být šok pro Míru Wanka, když kluky potkal na baru, a ti mu tvrdili, že takhle chlastali v kyjovském rokáči, dozvěděli se o tom koncertu, tak nasedli na první letadlo a doletěli, co by ne...

Zásadní hudební vliv pro UJD měla na jedné straně avantgardní scéna Rock In Opposition (The Residents, Magma, Pere Ubu, The Ex, Art Bears a další) a na straně druhé punková scéna (Damned, The Clash či švédští pankáči Ebba Grön). Způsob skládání hudby UJD je velmi ojedinělý – kapela vlastně nemá klasické kapelní zkoušky, ale všechny písně jsou nejdříve zapsány do partitury.

Frontman kapely Míra Wánek popisuje v knize Výlov rybníka (Maťa, 2012), jakým způsobem obvykle skládá: Nejdříve vymyslí hlavní téma celého alba: „Mám rád, pokud lze toto základní téma aplikovat na velmi niterný soukromý vztah nebo na ten nejniternější bod v hlubinách jednotlivce, a pak můžete tohoto jednotlivce nahradit kolektivem, skupinou lidí, městem, zemí, nebo třeba i celým lidstvem.“

Následně téma prokonzultuje s kapelním malířem Martinem Velískem, což zabere dlouhé měsíce velmi podrobných diskusí o všech

aspektech tématu. Poté přichází na řadu dohoda s nahrávací společností, termíny, rozpočty, a až poté začíná psát hudbu, a to za pomoci speciálního software (Sonar) s využitím MIDI zvuků. Hudbu rozepíše do partů a pošle muzikantům, kteří si je nazkouší individuálně. Pokud má někdo k aranži nějakou připomínku, tak ji vyřeší online, ale jak říká Wánek: „Trávím spoustu času ověřováním každého tónu a hledáním ideální kombinace, takže spolupráci obvykle nemají skoro žádné připomínky, kromě nějakých technických detailů k hratelosti partitury konkrétního nástroje, někdy chtějí změnu stupnice nebo mi ukážou nadbytečné tóny apod.“

Po této pečlivé přípravě už věci dostanou rychlý spád – kapela se na jeden, dva dny sejde a procvičí dynamiku a rytmické a tempové přechody, a hned jdou do studia nahrávat – ale pozor, jednotlivé skladby stále nemají texty! Texty totiž Míra Wánek obvykle skládá noc před nahráváním zpěvů – jsou tedy napsány všechny na jeden záta. Texty reflektují stavbu skladby a hlavní téma, a nemůže se tak stát, že by se musely zkracovat a podobně upravovat – jsou totiž naposované přímo na již nahranou a upravenou hudbu.

Co se týče studiových alb UJD, je to jedna pecka vedle druhé. *Uprostřed slov* (1990) je debutovým studiovým počinem. Album začíná velmi atypicky – latinsky zpívanou skladbou *Ámen*, plynule navazující na punkovou vypalovačku *Jó nebo nebo*, kterou zakončují každý koncert, respektive ji můžeme očekávat v předávku (alespoň tomu tak bylo ve všech cca 40 případech, kdy jsem je viděl naživo). Z dalších koncertního hitovek jsou na desce songy *Telefón*, *Soubor opatření* či *Sopot*. Na desce můžeme slyšet i takové perly jako *Fikus*, titulní *Uprostřed slov* či instrumentálku *Juleček*, která zazní i v Zelenkově výtečném filmu *Knoflíkáři*, a to ve scéně, kdy pilot letadla Enola Gay shazuje atomovou bombu na Hirošimu.

Necelý rok na to vychází druhá deska *Nemilovaný svět*, ve které se se odráží především metaforický nesouhlas s komunistickým režimem. Doted' z této desky hrají song *Napůl*, případně *Mu je ba*. V roce 1993 pak vychází *Hollywood*, jediná deska UJD, vydaná u velké hudební společnosti (BMG), avšak nejprve vyšla vlastním nákladem. Ústředním tématem této desky je nejistota člověka ve světě a nedůvěra sama v sebe.

Čtvrtým albem jsou nádherné *Pohádky ze zapotřebí* (1995), kde můžeme slyšet pecky jako *Kouzelník*, *Ránoc* či epickou baladu *Vodník*. Jedinou slabou stránkou desky je její nepřilíhš povedený zvuk, proto byla tato v roce 2012 znovu nahrána, avšak v jiném nástrojovém i personálním složení. Trumpetista kapely Adam Tomášek mi v té době na jednom koncertě říkal, že to byl nápad jednoho fanouška, který nahraní a výrobu alba zaplatil.

V roce 1999 vychází *Uši*, jejímž hlavním tématem byl rozpor mezi duší a tělem – doted' pamatuju, jak jsem potkal na kyjovském náměstí svého kamaráda Petra Böhmu (podobnost s tehdejšími bubeníkem UJD čistě náhodná), a ten měl toto CD zrovna u sebe a já se nemohl dočkat, až ho uslyším – v té době kapela hrála album myslím celé, přičemž naživo přežily zejména songy *Řeka* a *Strach*. Roku 2003 vydali šestou studiovku s názvem *Rybí tuk*, odkud doposud hrají zejména skladbu *Mlha*. Toto album je velmi dynamické a není tak náhodou, že mnohé skladby z něj po letech zařadili znovu do repertoáru s příchodem výtečného bubeníka Jardy Nogy. Na další studiové album bylo nutné počkat do roku 2010 – jednalo se o veledílo *Jeskyně* – v době vydání jsem jej poslouchal velmi často a vůbec ne a ne se omrzet – na koncertech můžeme z této desky slyšet zejména skladby *Kapka*, *Mariana* či *Puklinka*.

Zatím posledním studiovým počinem je deska *Kry* (2018) s temně mrazivou tematikou – taky ji pokřtili na Špicberkách. Nutno říct, že kapela pokračuje ve své luxusní avantgardní jízdě a já jí přeju, aby jí to ještě dlouho vydrželo. Stojí to za to.

Honza Bartoň

Úhly pohledu:

Má to cenu? Má i nemá. (Beer talks)

Ona: Víš, i přesto, že nám to nevyšlo, tak toho nelituju, bylo krásné tě poznat.

Já: (mlčím)

Ona dál čeká reakci.

Já: Bavili jsme se o tom stokrát... Nevím, co ti mám říct... já vím, že to zní hrozně, ale podle mě to byla ztráta času. Promiň.

Ona: Jak takhle můžeš pohlížet na vztahy. To je strašný.

Já: Nežiju ze vzpomínek. Pro mě má smysl to, co trvá. Ono to zní strašně, než si uvědomíš, proč tě uráží, když ti někdo řekne, že to s tebou byla ztráta času. Protože je to tvoje ego, které si nechce přiznat, že bys pro někoho nebyla důležitá. Já totiž netvrdím jen, že tys byla ztrátou času pro mě. Já říkám, že i já jsem byl ztrátou času pro tebe.

Ona našťvaně mlčí.

Já: Jako mně přijde hezký, jak to vidíš, fakt, že každou slepou uličku bereš jako věc, ze které ses něco naučila. Ale všichni lidi přece nemusí mít stejnej pohled na věc. A hele, já jsem takovej klasicej věřící-nevěřící. Věřím v něco. Takže tenhle můj životní náhled, to je vlastně moje víra. Protože tak to skutečně cítím, už řadu let. A mluvil jsem s tebou otevřeně. A ty ses po celou dobu, co jsme spolu byli, snažila ten můj pohled změnit. Muslimovi bys neřekla, že má jíst vepřové, ale po mně chceš, abych se díval na svět takovým pohledem, jakým se díváš ty? Jenomže já tak ten svět prostě nevidím, promiň. Já chápu, co myslíš. Máme nějaký hezký vzpomínky, ale můj názor je, že vzpomínky jsou přeceňované. Kdybych nebyl s tebou, měl bych hezký vzpomínky s někým jiným. Nepřikládám jim důraz. Co je důležité, to je rodina a přátelé. Ti pro mě nikdy nejsou ztrátou času. Co si budu pamatovat za 10 let, že jsem s někým chodil? Málo. Máme hafo fotek, ale já se na fotky svých bejvalek nedívám. Dívám se na fotky té, se kterou chodím. To mi přijde fér. Takže jedinej smysl-nesmysl těch fotek je, že ti je může objevit tvoje holka, jak se mi jednou stalo. Kdy mi udělala šílenou scénu téměř na rozchod.

A zas to bylo jen to ego – rozumíš. Ta scéna se točila okolo toho, že

nedokázala přijmout, že jsem kdysi miloval někoho jiného než ji. Proč? Já přece taky nebyl její první partner. Není to přece fajn přát člověku, kterýho máš rád, že měl kdysi někoho rád? Proč mu to vyčítat? Přišlo mi, že její ego tenkrát potřebovalo, abych za celý život miloval jen ji.

Ona: Jasně, takže sis to pěkně uzavřel tím, že jsem egoistka. Ale mně to přijde strašně krutý, když mně, nebo někomu jinému, řekneš, tak čau, bylas jen ztráta času. Nepřijde ti to hrozný?

Já: Je to hrozný, já vím, asi bych měl prostě lhát, ale já nerad lžu, promiň.

Ona: Víš co, já už jdu. Nebudu ztrácet tvůj drahocennej čas!

(Našťvaně odchází)

Já: Promiň.

Zavolám za ní ještě, ale nevím, zda mě vůbec slyšela. Sakra, vždyť se chtěla přece rozejít a teď se vzteká. Tak co vlastně chce?

Večer mi pak pošle třístránkovéj mail. Je to dlouhej seznam všech mých partnerských vad. Jsou dost kruté direkty přímo na solar. Nebere si servítky. Seznam mě našťve, připadá mi často nepravdivý. Sepíšu si podobný se všemi jejími chybami. A pečlivě ho uložím na disk.

Nikdy jej neodešlu. Nejsem blbec. Proč bych to dělal? Nechci jí přece ubližovat tak, jako ona se snaží ublížit mně. Pak si celý týden čtu 900 stránek Novákova Kundery. Občas mi chodí nějaká vyčítává smska, ale napíšu jen, že už nehodlám reagovat, píšeme si anglicky, takže stačí jen výstižné: It's going nowhere. Have a nice day. Myšlenky na všechny partnerské hádky a křivdy pomalu vyprchávají. Za pár dní už se přistihnu, že je pro mě daleko podstatnější, proč Kundera v roce 63 překopal svoji báseň o Fučíkovi, než důvody našeho rozchodu. Ztratím se v té knize, můj život mi přestane připadat důležitý. Ta láska k literatuře mě někdy drží na vodou a pomáhá mi, abych neskončil někde v ústavu se svěřací kazajkou, kam už možná dávno patřím.

Vojtěch Landa

Allium Alimentum:

Česnekové pomazánky: nátěry na boly a sedmimílové boty

Česneková mázka mlask mlask láska

2 hlavy česneku, 400 gramů brynzy, čtvrtkilo vlašského ořecha, dvě deci olivového oleje, nasekané čerstvé bylinky, bochánek pšeničného chleba, polévková lžíce citrónové šťávy, petrželka na ozdobu; nasekaný česnek smíchej se zhmožděnými ořechovými jádry; krátce omočený chléb promíchej s česnekem a ořechy; dokapávej olivový olej za stálého smíchu do hladkého pyré. Přidej citrónovou šťávu (není podmínkou) a zdob čerstvě zřezanou zeleninkou.

Česnekovo-nivový nátěr voňavý

Pomazánkové máslo, niva cca 100 g, hlavici jaderného česneku, dle chuti a zvyku zvůle zvůně zvuku, tedy hodně... hudebně; nivu nakrájíme, přidáme pomazánkové máslo a česnek a máme hotovo. S chutí do toho..... je to rychlovka s minimem ingrediencí a chuťově mňamozná!!!!!!! Famózní voňavka... čéče česnek heja heja hej!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! kdo nekřepčí není... není praotec... Čech/y krásné... Čechy česnekové, sady česnekové, kde skví se jara květ, nadzemský ráj to napohled...

Česneková pomazánka lásky – pomlázka omlazení

2 kostky měkkého sýra, polévková lžíce (PL) másla, PL tatarské omáčky, půl čajové lžičky drceného kmínu, 2–4 stroužky česneku, PL hořčice, pepř, sůl; vše remixuj najemno, podávej na zlatých topinkách

Perská pasta česneková

3 pořádné palice česneku, velký panák kondenzovaného mléka, olivový olej. Olouplý česnek mixuj, průběžně přiléváme olivový olej až do patřičné hustoty, na závěr dochut citronovou šťávou.

Bulharská pomazánka s česnekem

Palice česneku, sůl, 4 lžíce oleje, 60 g jader vlašských ořechů, citrónová šťáva, petrželka. Česnek utřeme se solí na kašičku a za stálého míchání přidáváme po kapkách olej. Vmícháme nastrouhaná či jemně pokrájená ořechová jádra.

Luboš Vlach

Poházené vnitřnosti: Lucie

Lilo jako z konve. Provazy deště stékaly po plastovém okně a z papetu padaly na podlahu balkónu. V místech, kde chyběla dlažba, voda neúnavně narážela do betonu s cílem vyhloubit stále větší díry. Pak se přelila přes rezivý plechový okraj a padala k zemi z výšky osmého patra paneláku. Pořád dokola. Jako by to nikdy nemělo skončit.

Na elektrickém sporáku konvice na čaj, na zažloutlé desce kuchyňské linky utěrka a na ní umytý hrnek, talíř, lžice a kojenecká láhev. Nahoře a dole skříňky, většinou prázdné, některé bez dvířek. V rohu místnosti lednička, dávno nefunkční, ukryta pod vrstvami reklamních samolepek. A ze stropu slabá žárovka, která dokázala rozeznat obrysy věcí.

Lucie seděla za kuchyňským stolem, ruce položené na umakartové desce. Mlčky pozorovala vzdálené rafičky nástěnných hodin na protější zdi. Mohlo být tak za minutu dvacet. Stejně jako jí. V krku měla sucho, přesto se jí podařilo polknout. Zůstala nehnutě sedět, jen oči sklopila trochu níž. Venku se několikrát zablysklo a následně celé sídliště ohlušil zvuk prvního hromu.

Do stovky kilometrů podobného sídliště a podobného bytu se před dvaceti lety narodila i ona. Otce nikdy nepoznala a sourozence neměla. Brzy si zvykla být sama. Školka byla nedaleko a škola ještě blíž. Na krku prádlová guma a na ní klíč od domu. A doma aspoň nemusela poslouchat ty nepříjemné řeči a všetečné otázky. Matka stále v náručí hospod a cizích chlapů, kteří se o ni kolikrát pobili jak psi. Někdy, když se vracela odpoledne ze školy, byla matka doma a uvařila třeba i krupičnou kaši, za neustálých nadávek na posraný život a na to, jak jí ona, jako děčko, zkurvila život. A pak k večeru zase zmizela, na stole jí nechala nějaké peníze a lístek Příjdu brzo a neukázala se i několik dní. Lucie se dívala z oken paneláku ven do tmy, slzy jí tekly po tvářích a padaly na linoleum a měla o ni hrozný strach. Když v patnácti odjížděla na internát na druhou stranu republiky,

věděla, že se již domů nevrátí. Matka jí učení zaplatila, aby jí neustále nepřipomínala její zkažený život. V osmnácti držela v ruce výuční list a nějaké peníze našetřené z nekonečných brigád. Věděla, že nechce být jako matka, kterou už tři roky neviděla a nikdy více neuvidí.

S Mirkem, starším o patnáct let, se seznámila na čajích. Imponoval jí svým rozhledem, zamilovala se do něj okamžitě. Do týdne opustila svůj podnájem a nastěhovala se k němu, do městského bytu v osmém patře paneláku. Ještě teď si pamatuje, jak si se smíchem aspoň hodinu prohlížela všechny ty nemožné samolepky na ledničce. Napočítala jich přes dvě stovky! Co na tom, že nefungovala a všechno bylo nějaké staré a opotřebené a vedle v místnosti jen skříň, stůl a na zemi matrace. Dají to spolu pěkně do pořádku!

Za dva měsíce zjistila, že je v jiném stavu. Mirek chodil domů čím dál později, někdy na noc nepřišel vůbec, a když se jednou dlouho nevracel a ona už v pozeňnaném stavu o něj měla takový strach, že to nešlo vydržet, zazvonili u dveří policajti, prohlédli si byt a se slovy nečekejte na něj zase odešli. Až později se dozvěděla, že bude pár let pryč a podmínečné propuštění vzhledem k jeho recidivě nepřichází v úvahu.

Bylo jí devatenáct, když se narodila Lucinka. Z porodnice spolu jely do bytu, kde je nikdo nečekal. Dvě slunce uprostřed ničeho. Lucie bojovala několik měsíců. Nejdříve došly peníze, potom síly. Stála před nejtěžším rozhodnutím v životě.

Byla již hluboká noc, když se unaveně zvedla ze židle. Z chodby si přinesla tašku, kde měla pár kousků oblečení a osobní věci. Včera dala Lucinku k adopci. A dnes se má vystěhovat.

Cítila, že potřebuje jít na vzduch. Když za sebou zavřela balkónové dveře, venku bylo ticho.

Strašné, mrazivé ticho.

Hynek Tichý

Z chacharova sudu: Jen tak si tančit a zpívat...

Žijeme v těžké době, kdy jsme každodenně nuceni procházet řadou zkoušek vyvolaných pandemií. Neustále posloucháme nejspíše doporučení a plníme opatření, která mají stávající neutěšenou situaci vyřešit. Nosíme respirátory, používáme desinfekci, dodržujeme odstup a teď dokonce nemůžeme vycestovat ani za našimi nejbližšími, pokud bydlí v jiném okrese než my. Toto všechno neřeší ale vůbec nic a jen se prohlubuje frustrace a izolace, která se šíří jako lavina. Co dělat, když všechno selhává? Jak se s tím vším vyrovnat, jak to všechno lépe snášet? Účinný, všeobecně platný návod neexistuje. Setkáváme se s množstvím strategií, pomocí nichž se lidé snaží toto tíživé období překonat. Lehko se ale něco řekne nebo napíše a hůř se již podle toho jedná. Nejdůležitější je zachovat si veselou mysl, a především udržet si naději.

Důležité je zachovat si i v této situaci pozitivní myšlení a optimistický pohled do budoucnosti. Jak to ale udělat, jak si zachovat dobrou a veselou mysl? Žádný jednotný návod zde neexistuje. Důležité je snažit se nepřipouštět si problémy, nezahltit si mysl neřešitelnými situacemi, nenechat se ovládnout beznadějí. Je nutné hledat radost v maličkostech, snažit se tomu přizpůsobit svůj celý životní styl a tyto maličkosti vyhledávat a radovat se z nich. Důležité také je, pokud má člověk kontakt s ostatními lidmi. Právě komunikace s ostatními brání významně pocitu osamění a beznaděje. Významné jsou ale i další faktory, třeba to, aby měl člověk nějakého koníčka, aby si

dokázal jen tak zajít si někam na procházku, aby si zazpíval nebo si zatančil, když je mu těžko. Pokud si člověk nedokáže najít záchytný bod, vede to často k depresím, frustraci a závislosti, jevů, jejichž výskyt se v této nelehké době výrazně zvýšil. To je ale nejhorší scénář, ke kterému může dojít, a kterému by se měl člověk snažit za každou cenu vyhnout. Je potřeba hledat radost, hledat ji i tam, kde si, na první pohled, myslíme, že se tam radost vůbec nemůže vyskytovat. Kdo hledá, ten najde. Jen tak si tančit a zpívat. Kdo radost hledá, zjišťuje, že ona je všude kolem nás. Jen je potřeba chtít se radovat. Všechno záleží na osobním postoji člověka, na jeho momentálním rozpoložení, na jeho přístupu k životu, k realitě. Nic netrvá věčně. I tato těžká doba, plná beznaděje a zla, jednou skončí a zase bude lépe.

Takový tedy může být způsob, jak si zachovat veselou mysl i v dobách zlých, nepříznivých. Jelikož se neklidné a problematické časy neustále střídají s časy lepšími, je dobrá nálada jakýmsi projevem pudu sebezáchovy, je projevem toho, jak přežít krizové situace a zlé časy vůbec. Taková doba je i teď, a my si můžeme jenom přát, aby co nejdříve pominula.

A s dobrou náladou, s nadějí a s veselou myslí se nám i v těchto zlých časech bude žít lépe.

Vladimír Jaromír Horák

Kyjevský bigbít:

Vyšla jedinečná publikace o historii kyjevského bigbítu

Šel jsem kdysi parkem a přemítal, proč je to na světě tak zařízeno, že nasypane-li do polévky písek, není pak už vůbec dobrá. Někde u této důležité úvahy napadlo mi dát dohromady sborník všech bigbítových kapel, co jich v Kyjově za šedesát let bylo. Myšlenka to byla štěpná, ale komu by se do toho chtělo. Podobné nápady už tady byly, vždycky vyzněly do ztracena. Čertovo vajíčko bylo sneseno a stranou jiných starostí a pozornosti všedních dní zrál. Až puklo. Došlo mi, že v sadu patriarchů už se kácí a když se nikdo nepokusí sesumírovat vývoj kyjevského bigbítu teď, budou některé jeho etapy definitivně ztraceny.

První reakce okolí byly dvojího druhu. Bigbítoví dědoušci byli polichoceni a bylo milé vidět, jak otázky probouzejí dávné vzpomínky a zážitky. Pokud se sešlo dva a více kmetů, nepotřebovali otázky. Sama informace o záměru stačila, otevřela stavidla a proud vzpomínek nešlo už zaznamenat. Nevadí, důležitý byl snad pro ně víc než pro nás. Mladší, „normalizační“, muzikanti byli rádi a ochotně hledali fotky, nahrávky i příhody stejně jako většina „čerstvě porevolučních“. Vidět svůj odraz na hladině barevné knížky je příjemné. Nešlo si nevšimnout úměry – čím blíží klid hrobu, tím vyšší motivace spolupracovat. Někteří ale říkali: „Co jsme hráli, je ostudné, nahrávka nekvalitní, nechceme to ukazovat, je to mrtvá věc.“ Jiný se ptal: „Jaký to má smysl?“ Odpověď je snadná: žádný. Žádný smysl to nemá a ani mít nemusí. Stačí, když to pár lidem udělá radost. Spousta dávné produkce slyšená dnešními ušima může u autorů i posluchačů vyvolávat smíšené pocity. No a...? Muzika nemusí být řemeslně dokonalá, ohromující, skvěle nahraná. Nemusí se ani líbit všem. Hlavní je, aby bavila – toho, kdo ji dělá, a při troše štěstí i posluchače. Má dělat radost a stejný je i účel tohoto sborníku.

Kritéria pro zpracování kapely v almanachu byla dvě: zaprvé – kapela musí hrát bigbít, ergo, musí mít kytaru, basu a bicí. Kyjov je plný činnorodých lidí, a jak se ukázalo, v Kyjově bylo a stále je také mnoho písničkářů a folkařů, hiphope-

rů, rapperů a jiných -ařů a -erů. Dát prostor i jim, by bylo krásné, ale nereálné. Druhým otvorem vstupního síta byla místní příslušnost – kapela musí být místní zkušebnou a/nebo většinou posádky. Okolí Kyjova je plné tvořivých lidí a zahrnout je do tisku znamenalo by kolaps můj i papíren.

Celá publikace má tři části. První z nich je kniha samotná. Kapitoly věnované kapelám jsou řazené chronologicky podle roku vzniku, drobná chyba v řazení je možná a přípustná, občas selhávala paměť aktérů. Obsah a rozsah odpovídá dostupným informacím a částečně i tomu, zda kapela fungovala déle, nebo jen měsíc dva jako legrádka několika muzikantů, a pak také jejich ochotě sdílet svou zkušenost. Někdy bylo jediným informačním zdrojem sdílení vzpomínek, jindy doplněné novinovými články a někdy dokonce písemnými memoáry členů kapely.

Text sám je dělen do několika oddílů, nutně trochu uměle, změny v čase probíhaly organicky a nic nedbaly na nynější snahu zkrátit je do definovaných kolonek. Přesto jsem tak učinil. U každého oddílu jsem požádal některého z pamětníků doby či muzikanta o slovo úvodem a nechal mu volnou ruku s jediným omezením, musí se myšlenkami vejít do daného období. Díky jim za to.

První oddíl knihy nazvaný *Bigbítové diluvium* zahrnuje období 1961–1973 a úvodního slova se ujal basista Four Snakes, celoživotní

profesionální muzikant a bezchybný konzument dobrého vína Laďa Vendel Žarošský. Kapitola zahrnuje dřevní fázi prvních kyjevských bigbítových kapel od vzniku Svatopluku do období začátku normalizace po příjezdu bratrských armád.

Druhá část – *Normalizace rocku* – pokrývá kapely působící v Kyjově v tuhých normalizačních letech 1973–1981 a vstup do ní zprostředkoval kolosální hudební fanoušek, vynikající houbař a precizní chodec Vlastik Janča.

Otevření třetí části věnované letům 1981–1989, označené jako *Bezčasný* se chopil přímý účastník dění, člen kapel Rogallo, Lexington 125, příkladný nudista, občasný bezděčný performer a brilantní konspirační teoretik Michal Zahradník.

Kapitola *Zlatá '90* vymezená roky 1990 a 1996 zahrnuje období nově nabyté svobody, dobu vzniku rockových klubů Soho a Šneckenhaus, doby, kdy měli lidé chuť muziku dělat i poslouchat, organizovat koncerty a někdy je dokonce dotovat. Úvodem ji opatřil svéhopříkladunásledováníhodný revírválista Petr Lecián, který v té době konečně přestal stírat rosu na kolejích, začal v Toť Výajntojflu obcovat s basou a dodnes s tím nedal pokoj.

Pátá kapitola *Alternativa přelomu tisíciletí* začíná rokem 1996, kdy vyšla první deska Narajamy, která zásadně ovlivnila hudební směřování kyjevského bigbítu a končí rokem 2003, kdy se alternativní duch pomalu vytrácí. Tuto část otevírají úvodním slovem aktivní muzikant alternativy, jeden z nejlepších bubeníků širokého okolí, znamenitý sauner Jarek Krátký spolu se svým bratrem, svědomitým správcem vlastního dobrého vkusu, neúporným animátorem kohokoli kdykoli kdekoli, prvním a jediným kyjevským hobytem Petrem Krátkým. Na rok 2003 navazuje kapitola pokrývající léta 2003–2010 s názvem *Nové Milénium – ochlazení a restart*. Tuto počátku kulturnětrošku úpadkovou dobu (naštěstí dočasně) reflektuje svým textem neúnavný archivář a bystrý pozorovatel hudebního dění, zapálený hydrogeolog, organizátor kulturních akcí a čilý literární vydavatel Honza Bartoň. A závěrečnou část sborníku věnovanou poslední dekádě, ve které se kyjevské kapely namnoze vracely k rockovému zvuku a kořenům opatřil úvodem invenční kytarista a zpěvák, příjemný společník, bystrý diskutér a zarputilý organizátor multižánrového dění v Kyjově Tomáš Sytař.

Použité fotografie nejsou opatřeny popiskami – hrozily by chyby a nepřesnosti. Pro čtenáře tak může být zábavné sám se snažit na fotografiích poznat a označit známé tváře.

Druhou částí publikace jsou dostupné nahrávky kapel. Nejde o zprostředkování celých alb, ale o ukázkou produkce. Některé skupiny zanechaly dědictví v podobě jedné dvou písniček. V tom případě jsou zde všechny. Jiné vydaly, ať už vlastním nákladem či pod křídly vydavatelství, jedno i více alb. V takovém případě najdete pár vybraných skladeb. U některých se nepodařilo najít nic. V textové části jsou k nahráním skladbám uvedeny základní informace a číslování na nosiči, aby je posluchač snadno našel. Kvalita nahrávek je různá, posluchač musí počítat s tím, že mnohdy jde o amatérské záznamy na „jezevčika“ a být tomu přístupný. Nebo to neposlouchat. Třetí částí je datový nosič s plakáty, novinovými výstřižky, psanými vzpomínkami muzikantů, zpěvníky, fotografiemi, které se nevešly, katalogy přehlídek, vstupenkami, videozáznamy koncertů, klipy. Rozbalte složku a uvidíte, co zbylo. Pokud bychom chtěli na datový nosič umístit vše, co se podařilo najít, nestačila by kapacita. Byl proto založen kanál Kyjevský bigbít na serveru Youtube.com, kde videa, která jsou zde jen ve zkrácené verzi, najdete v délce plné.

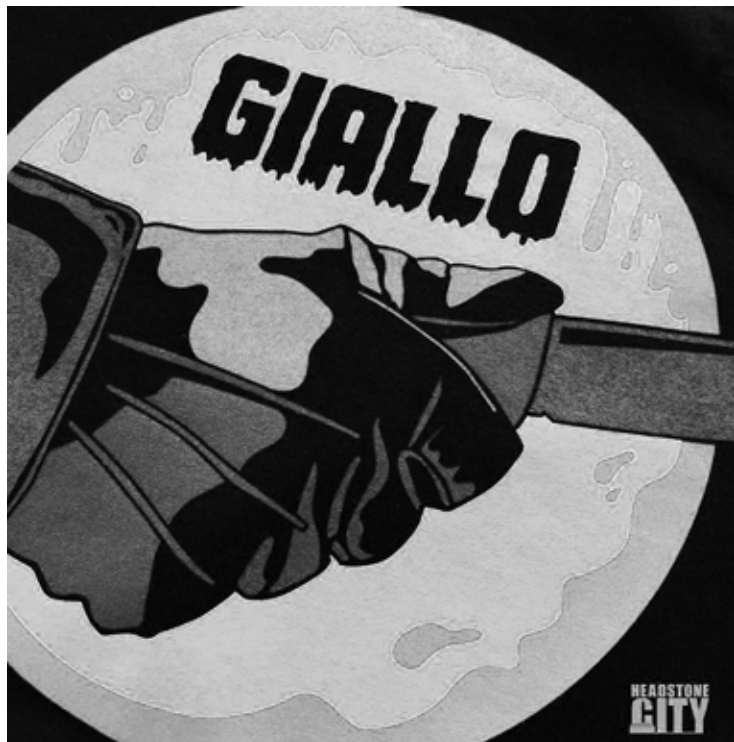
Při sběru podkladů narazil jsem nejednou na materiál, který do knihy samé vlastně nepatří, ale byla by škoda ho vyhodit. Na datovém nosiči je proto také složka Bonusy, kde najdete další zajímavé materiály. Tak snad vám to udělá radost...

Matěj Černý

Filmové okénko:

Giallo – um italských mistrů

Znáte italské giallo horory? Klasika mého dětství, na kterou ani v dospělosti nedám dopustit, obzvlášť co se týče raných filmů režiséra Daria Argenta.

Ale od začátku – komu tento pojem nic neříká, vězte, že je původně odvozen od edice italských literárních brakových detektivek s nádechem tajemna, vydávaných s typickým žlutým přebalem (*Giallo* = italsky žlutý) – tedy jakýsi ekvivalent českých rodokapsů. Postupně se tento název zažil pro italské horory, pro které bylo typické větší množství krve, často velmi světlé, i když se jedná o hustou tepenní krev (například jedna ze závěrečných scén filmu *Tenebre* z roku 1982, kdy aktérka svou krví zastříká během chvilky celou zeď), erotiky a tajemna – vrah bývá často maskován či mimo záběr kamery (častou scénou je pronásledování a následná vražda jakoby z vlastního pohledu). Obětí bývá zpravidla mladá vystrašená žena s úcесem typickým pro danou dobu – jelikož byl tento žánr typický pro období 60.–80. let, tak od drdolů až po trvalou. Vraždicím nástrojem často bývají ostré předměty – oblíbené jsou nože s dlouhou čepelí, nůžky, kusy skla, sekerky, pohrabáče, ale i třeba šimpanz s břitvou (*Phenomena*, 1985).

V giallo hororech se můžeme setkat s až surreální atmosférou, atypickými exteriéry i interiéry (například pokoj plný žiletkového drátu ve filmu *Suspiria* z roku 1977), velmi neobvyklým, až přehna-

ným nasvícením (například kombinace temně červené, tmavě zelené a modré ve filmu *Inferno* z roku 1980 či zelená a fialová ve filmu *Prokletí smrti* z roku 1966) a s důrazem na podmanivou hudbu. Pro Daria Argenta skládal hudbu zpravidla Claudio Simonetti (v hororech prezentované kapelou Goblin), ale i pianista Keith Emerson z legendární art-rockové kapely Emerson, Lake and Palmer. Právě Emerson složil nádherný hudební motiv k filmu *Inferno*, stejně jako skladbu *Mater tenebrarum* (Matka slz), která ve finálové scéně zazní celá – zde se již jedná o hutný art-rockový nářez s prvky opery, zpívaný v latině (doporučuji ke shlédnutí na youtube, kde je i v živé verzi při nahrávání soundtracku z roku 1980 s kapelou a sborem). Hudbu k argentovým filmům hraje později Claudio Simonetti s orchestrem, pod názvem Deamonia.

K typickým představitelům tohoto žánru ve filmu patří režiséři Mario Bava, Lucio Fulci a především již výše zmíněný Dario Argento.

Právě režisér Mario Bava je považován za průkopníka filmového žánru giallo, avšak původně byl kameramanem, po svém otci Eugeniovi Bavovi, což byl jeden z nejznámějších kameramanů italské éry němého filmu. V roce 1963 natočil Mario Bava film *Oko ďábla* (někdy uváděný pod názvem *Dívka, která věděla příliš mnoho*), považovaný za první giallo film – mimo jiné zde hraje známý herec John Saxon, kterého jste mohli vidět ve filmech *Od soumraku do úsvitu* či *Noční můra v Elm Street*. V témže roce režíroval také známý horor *Black Sabbath* (v originále *I tre volti della paura*), skládající se ze tří povídek, a o tři roky dříve hororovou klasiku *Maska démona*. Za zmínku stojí již výše uvedený film *Prokletí smrti* z roku 1966 či *Krvavá zátoka* z roku 1971 s výjimečně vypointovaným závěrem (ale nebudu spoilovat). Po smrti pokračoval v jeho šlépějích syn Lamberto Bava, který natočil například horor *Démoni* (1985).

THE MASK OF SATAN

O půl generaci mladší **Lucio Fulci** začínal režírovat už v roce 1959, převážně točil komedie, westerny či dobrodružné filmy (např. *Bílý tesák* z roku 1973). Do síně giallo se dostal roku 1969 historickým hororem *Perverzní příběh Beatrice Cenci*, což je taková italská Hraběnka Bathory, ale každopádně jsou to jatka... Mezi Fulciho filmové perly patří *Una Lucertola con la pelle di donna* (1971), o ženě trpící nočními můrami, prolínajícími se do skutečnosti, *Muka nevinátek* (1972), *Zvuky temna* (1977) či *Dům u hřbitova* (1981), který jsem viděl někdy na základce a málem jsem se posral strachy...

Ve stejném roce natočil naprosto úchylný film *Brána do záhrobní* (anglicky *The Beyond*, v originále *...E tu vivrai nel terrore! Laldilà*), což je naprostý gore, kam režisér dokonce na žádost německých distributorů propašoval zombíky, protože byli v té době divácky žádaní (sám Fulci už s nimi však filmovou zkušenost měl z roku 1979, kdy natočil film *Zombi 2*). V tomto filmu můžeme vidět detailní záběry rozkladu obličeje kyselinou, výstřelu do obličeje, pomalé vydlob-

nutí oka, zombie instalatéra v koupelně a další. Prostě nestěhujte se do domu, kde je ve sklepech jedna ze sedmi bran do pekla... Ovšem nejde jen o hnus, film je opravdu krásně vyprávěn a má i vypočítaný závěr, s baladickou, podmanivou hudbou. Zajímavostí je, že Fulci do rolí mrtvol, strnule ležících v Abyssu, obsadil místní bezdomovce, které tak dlouho napájel chlastem, že bylo možné s nimi točit dlouhé posmrtné scény bez hnutí. Další zajímavostí je, že film byl pro přílišnou nechutnost zakázán v USA či v Norsku. O promítání necenzurované verze ve Spojených státech (avšak pouze ve vybraných městech a o půlnoci) se postaral v roce 1998 Quentin Tarantino.

Trio giallo režisérů zakončím samozřejmě svým nejmilejším, a tím není nikdo jiný než **Dario Argento**. Jako jediný ze zmíněných režisérů stále žije (letos oslavil 80 let) a natáčí. Argento začínal jako scénárista – spolupracoval například na scénáři k filmu *Tenkrát na západě* režiséra Sergia Leoneho z roku 1969. Ve stejném roce se do povědomí zapsal scénářem ke kultovnímu westernu s Budem Spencerem *Armáda pěti mužů*, přičemž k oběma složil hudbu věhlasný Ennio Morricone.

Díky těmto počínům měl Dario Argento u svého otce, producenta Salvatore Argenta, důvěru, a tak roku 1970 mohl natočit svůj první film *Pták s křišťálovým peřím: Přízrak teroru* a o rok později další dva filmy *Čtyři mouchy na šedém sametu* (s Budem Spencerem) a *Devíticásá kočka*, čímž dovršil svou kriminální zvířecí trilogii filmů s hororovými prvky, opět s hudbou Morriconeho.

Svůj cit pro giallo atmosféru předvedl Argento v roce 1975 ve filmu *Tmavě červená*, kde poprvé zazářila jeho budoucí životní partnerka Daria Nicolodi, která zemřela ve svých 70 letech na konci listopadu 2020. Ta byla Argentem ohromena od shlédnutí jeho *Ptáka s červeným peřím* a krátce poté, co se seznámili na jednom letišti, zplodili dceru, které dali jméno Maria Vittoria Rossa, tato se později proslavila jako herečka Asia Argento – ano, ta, co před lety rozpoutala kampaň *#me too* a kvůli jejíž profláknuté nevěře se během natáčení oběsil světoznámý kuchař Anthony Bourdain. Její otec ji obsadil do hororu *Démoni 2* (1986) již v jejích 11 letech (režíroval Lamberto Bava, avšak produkoval – již v USA, Dario Argento). Dario Argento obsadil svou milovanou Dariu Nicolodi do řady hororů a ve všech ji nechal trýznivě zabít, nejčastěji nožem. Na rok 1987 plánovali konečně svatbu, ale namísto toho přišel rozchod.

Roku 1977 natáčí Argento první část kultovní trilogie *Tři matky*, příběhu o temných silách, které se na Zemi snaží nastolit nelítostnou zkázu. Jedná se o film *Suspiria*, kde režisér předvedl svůj giallo um v plné síle – výprava, hudba, křiklavé podsvícení a krve, že by se nedořezal. Ve filmu hraje mladého psychiatra začínající Udo Kier, známý z kultovního seriálu *Království* režiséra Lars von Triera, v němž hrál dvojroli Bratříčka a démonického Aage Krügera (mimo jiné hrál i v českém filmu *Nabarvené ptáče* režiséra Václava Marhoula).

V roce 1980 natáčí Argento druhý díl trilogie, s názvem *Inferno*. Když jsem toto veledílo viděl někdy v 11 letech, cítil jsem před spaním na zátylku pocit temného zla – studený dech – nejspíš šlo o průvan, ale nepohnul jsem se ani o milimetr a byl strnulý strachy. Tento film je mistrovská kombinace barev, podmanivé hudby, výborné kamery a skvělé výpravy. Typickým fenoménem, zde několikrát použitým, je hororová klasika, kdy se filmová postava chová (alespoň z hlediska diváka) naprosto iracionálně. Například když jde slečna v jedné z úvodních scén potmělou uličkou, ucítí hnilobný zápach, zahlédne temnou díru do sklepa a... samozřejmě tam vleze. Kamera sleduje její nohy, prostráhané se záběry hnilobné vody, stékající kamsi do zcela zatopené šachty, kam slečně spadne brož a... samozřejmě se tam celá potopí. Jak je gramlavá, tak jí brož pořád padá z rukou, až dopadne na dno, kde si všimne zatopených otevřených dveří, ze které začnou vyplavávat ne příliš zachovalé mrtvoly a na neštěstí je zaděláno... Ještě jednu scénu si neodpustím, a to, když chromý antikvář Kazanian topí v řece kočky, uklouzne a začnou ho žrát krysy. Jeho volání o pomoc zaslechne místní párkař, běží mu na pomoc, doběhne a... kuch ho. To nevymyslíš...

Až v roce 2007 natáčí Argento třetí část trilogie s názvem *Armáda démonů: Matka slz*. Film však již postrádá klasické giallo prvky, ač je vcelku hvězdně obsazen: Asia Argento, Daria Nicolodi, Udo Kier... Za zmínku ze starších argentových giallo fláků stojí rozhodně za zmínku ještě *Temnota* (*Tenebre*, 1982) s hvězdným Johnem Saxonem a Dariou Nicolodi. Výtečná je zde, kromě hudby Goblin, kamera ve stylu oko vraha – například, když kameraman obchází dům a okny nahlíží dovnitř, aby následně vstoupil coby vrah. Jinak je film sympatický množstvím lechtivých scén s obnaženými ženami – zpravidla iracionálně se chovajícími budoucími oběťmi (např. Mirella Banti).

Výčet giallo hororů zakončím úchvatným snímkem *Phenomena* z roku 1985. Horor, který jsem bohužel objevil až v dospělosti. Argento zde dal roli, kromě své milované Darii Nicolodi, také hmyzu – používá dokonce i efekt kamery hmyzíma očima, čímž opět posunul hranice bizarnosti. Somnambulní studentka a milovnice hmyzu Jennifer, (kterou hraje tehdy čtrnáctiletá herečka Jennifer Connelly, později známá jako hlavní ženská role ve filmu *Čistá mysl*), bydlící ve švýcarském dívčím internátě, se skrze komunikaci s hmyzem snaží vypátrat brutálního vraha jiných studentek, přičemž na cestu jí svítí světluška a její velkou pomocnicí je *Sarcophagus velký*, tedy masařka, jež ji má díky svému čichu dovézt až do úkrytu mrtvol, kde má nakladené larvy. Když je Jennifer nejhůř, roj much jí pomůže – ne nadarmo si o ní kolejbába myslí, že je nebohá Jennifer Belzebub, tedy Pán Much. Ve filmu nechybí podmanivé scenérie švýcarské přírody ani dlouhé scény doprovázené hudbou Iron Maiden, Motörhead či Goblin, avšak na své si přijdou i mutanti, koupel v jímce s rozkládajícími se mrtvolami či již výše zmíněný opičák s břitvou v grandiózním finále. Prostě giallo, jak se patří.

Tak to byly, dle mého, nejzásadnější giallo horory v podání mistrů tohoto žánru – surrealita, psychedelie, halucinace, ostré předměty, krev, laciná erotika, podmanivá hudba, dynamická kamera, ale také, přiznejme si to, zpravidla slabší scénář, což v kombinaci s mnohdy nepřesvědčivými hereckými výkony vedlejších postav (čest výjimkám) dělá z jinak artových hororů pokleslou komedii. Každopádně vřele doporučuji fandům divných, rozumu se vymykajících věcí.

Honza Bartoň

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Komiks Krejzek–Roháč:

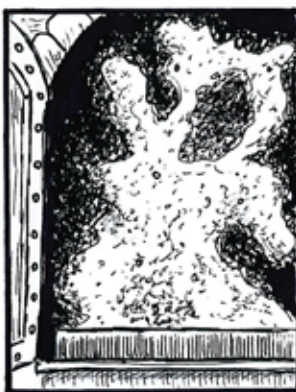
Zukotero

3.A. 2011

3.B. 2011

Pokračování příště

www.drevenacikada.cz

...poesie a kravál

Podivuhodné necesty: Kdyby to nešlo napřed pozpátku

*„KDYBY tak žcelila bolest nám zranění,
abychom unikli okovům bolesti.
KDYBY tak ztíšila pozemskou zátřpklost,
abychom unikli okovům trpkosti,
v krvi KDYBY trnité růže zas rozkvetly.
KDYBY tak všechno se vrátilo do stavu zrození,
k úchopu, obživení, vstřebání,
abychom odvrhli nevolnost staroby...”
(Jorgos Sefaris)*

KDYBY pochybnost nebyla chybou
nehybnost nebyla by stářím předčasnosti
mládím ke všemu vinou byla
dies illa
tak nemístně nepochybně zde
nebylo by to napřeskáčku
kdyby mi to nešlo napřed pozpátku
bez rozpaků
opačně
kdyby nebyla tak zpozdlá
mohla by se nevracet?
KDYBY se neztrácel
tak by ji nenašel

dál by jen šel šel a šel...
co bychom se chichi... ne/těšili
z š š š
KDYBY se ta paměť
z té infinity konečně vzpamatovala...
KDYBY nemeškala a neškala
Ale to by tak hrálo aby jim nehráblo...

necestou KDYBY
KDYBY š š š neškobrtlo
KDYBY předem předneslo při
„kdyby přetáhli přes mne cestu...”
KDYBY nebylo dědičného vpádu pádu
KDYBY to vymlácené seno nebylo hašeno světovým požárem
do posledního stébla
čeho by se tonoucí osvěta chytala
KDYBY ty žlázy
byly jen nástrojem zkázy
nevedla by láska k ontologické útěše
KDYBY existoval směr
který není odsud
KDYBY zubatá nebrousila si kosu
KDYBY přestoupení nebylo konstitucí zákona
kubizmu Kosmonosů
opírající se o při kterou popírá
KDYBY šlo vyfotit jak prošoupu si podrážky
KDYBY ten princip slasti
nevedl k účinné lítosti
cestou strasti
KDYBY to vymlácené seno
nebylo spáleno do posledního stébla...
KDYBY to š š š bylo na fotobuňku
nebylo by to tak na budku
KDYBY žár ji nepožral
KDYBYch nebyl vysílen a vyšílen
KDYBY ostříž měl zrak ostříží
nepraštil by se tak do očí

ponor
pure porno
KDYBY kategorie netýkala se kasy
KDYBY nevyrostla do krásy
KDYBY nebylo předosobní pře
mezi před a potom
KDYBY byla středa jako neděle
tak nic se děje
KDYBY děj nebyl zdáven dávnem
KDYBY se ten opak
pořád ne-opakoval
KDYBY skutečnost neměla sny
ve skutečnosti by nebyla
KDYBY povrch nebyl manifestací hlubiny
zející představy

*„KDYBY byla nějaká >konečná úroveň< skutečnosti, pak by tyto významy
byly přesně tím, čím jsou.” (David Bohm)*

kdyby pochva pochopila co je jílec
uchopila by rukověť cíle vlohy vchod
ucho by se přilepilo
a džbán by získal nadstavbu
malta by si mlaskla
a zeď ve třech dnech povstala
pochovala by pochybnost
sešikovala povstalce
nehledala by brýle
KDYBY stáří nedětinštělo
KDYBY zažívacím traktem
necloumala křeč
kde ropuší píseň pučí...
žbluňk –

*„Na hranicích toho, co v danou chvíli chápeme, jsou vždy nejasnosti...
V každém koherentním významu je vždy inherentní nejednoznačnost.”
(David Bohm)*

KDYBY to mimosmyslové vnímání
dalo se vyvrátit
jenže s ním nic nehne
natož návrat
za/rputilé je jak řepa
tahali aha moment
tahali tahali
tma světlo dál halí
KDYBY téze velikananánského tře(-s-)ku
nevybuchla sama sebou
tou dobou
kdyby KDYBY ne/migrovalo
asi by mu miglo
pohyb je jako jídlo
nikdy není syt
vždy pře/žrán mžením
lačnosti nos
mlžením mlčení na blatech
dobrou noc...

Luboš Vlach

Krajní okénko:

S pivem v jedné ruce, s cigárem ve druhé

Milí kamarádi, zdar děcka! Původní příspěvek, který jsem sepsala pro tyto Uši, jsem vyhodnotila jako nevhodný k otisknutí. A protože jsme se dlouho neviděli a ani dlouho neuvidíme, napíšu to, co bych vám stejně asi povykládala s pivem v jedné ruce, s cigárem ve druhé a panákem na baru.

Z původního článku ponechávám jenom tyto dvě myšlenky:

Současné zemědělství se orientuje poptávkově, ne nabídkově, jak by se od zemědělství mohlo očekávat. Cílem podniku je v poptávkovém modelu zacílit na určitý druh zákazníka a jemu přesně na tělo vyrobit produkt, čímž si zajistí zákaznickou loajalitu. Paradoxně tedy produkce zemědělského podniku nevychází tolik z přírodních podmínek dané lokality, ale je závislá na požadavcích cílového spotřebitele. Zemědělství se musí se podbízet.

Existují tzv. KPZ, jejichž smysl vidím v tom, aby se zemědělství podbízet nemuselo. Zkratka znamená komunitou podporované zemědělství. Znáte to? Mezi zemědělcem a spotřebitelem není žádný mezičlánek, komunikují přímo a producent i spotřebitel sdílí přínosy a rizika produkce. Jenom v Brně jsou čtyři různé „kápězetky“.

Ale teď už držím pivo a potahuju z cigára. Děcko je boží, stále živé a zdravé, děkuju za optání! Právě kvůli němu byla zahájena ofenziva proti slepicím v humně, aby mohly být založeny zeleninové záhony – dobrodružství tohoto jara. Právě o tomto dobrodružství bych vám v hospodě povídala.

Myslela jsem, že ryju jak drak. Ale ryju jak holka. V zamýšlených záhonech porůznu pučí cibuloviny. Uklidnilo mě to. Další důkaz toho, že život je věčný. A možná je to taky příslib, že tu něco poroste. Slepice byly totiž jenom jedním ze stvoření, které musely být potlačeny. Další byly orešáky, ty už ale nezaplatily jen svým teritoriím, ale i životem. Arborista si na začátku zimy zapálil johana a stromy shodil. Myslím ale, že po sobě zanechali dědictví v podobě nějakých inhibičních látek v půdě. Alelopatie se tomu říká! A orešák je učebnicový příklad. Trvalo mi několik cyklů rytí, než jsem to slovo přivolala z dávných dob zpět. A obávám se, že pro chemické látky z listového

opadu a kořenů nemusí budoucí zeleninový záhon vypadat tak bujně, jak jsem si představovala.

Na pochyby ovšem nedbám a v balíčku přišla kupa osiva. Spoléhám na závlahu, takže jsem objednala vše, co mi přišlo pod ruku. Třeba i brokolici, čekanku, fenykl, černý kořen. Objevila jsem nepoznané druhy zeleniny. Batolka (*Claytonia perfoliata*), takové milé jméno, je velmi sympatická. Píší o ní, že pochází ze Severní Ameriky. Roste tam na tichomořském pobřeží. U nás by se měla na záhonech sama přesévat, přezimuje a je možné ji sklízet v zimě. Načisto zážrak – s takovou rostlinou je možné se vrhnout do Revoluce jednoho stébla slámy. (Pozn.: Na konci roku 2019 byl vydán český překlad knihy Revoluce jednoho stébla slámy. Autorem je Fukuoka Masanobu. Z webových stránek vydavatele: „Jako kvalifikovaný vědec Fukuoka odmítl jak moderní agropodniky, tak staleté zemědělské tradice. V průběhu dalších desetiletí zdokonalil svou techniku 'nicnedělání'“). Z bazely (*Basella alba*), říkají jí malabarský špenát, se dělá špenát, když zrovna špenát neroste. Navíc je pnoucí, což zapadá do mé představy bujné rajske zahrady. Bazela je z Indie a čtyřboč rozpínává (*Tetragonia*) z Nového Zélandu. Že prý ji do Evropy dovezl James Cook a používá se jako špenát. Celý svět na jednom záhoně sjednocen do špenátu.

Moje paní učitelka matematiky ze základní školy v tyto dny přesvědčuje všechny, koho potká, že covid je spiknutí židů a rotschildů. Jasně, za všechno můžou židi. Štěstí, že je ještě máme. Na ten můj záhon totiž otiskne své dědictví i Izrael. Nechám tam položit kapkovou závlahu. Kapková závlaha vznikla tak, že jeden muž z kibucu chodil po Negevské poušti kolem vodovodního potrubí. Potrubí bylo mírně děravé a kapky vody stékaly k patě jednoho ze stromů, které v těch místech rostly. Přestože to bylo jen pár kapek tento jeden ze stromů byl největší a nejzelenější. Z Negevu k nám do humna.

To jsme si ale pěkně povykládali, přistě si to dopovíme. Buďte zdraví!

Ta Pájka

Svjet podle Květuzora:

Poňókadla Gája Antona

Onajuju u toho billboarda. Onanuju u billboarda s fotografií krátkovlasej koc, co žere nějaké zdravé stravo, néspíš to bude neco s mrkvó a tuřanskyma zelá, takové mix jakési a vypadá to, že jí to nacáká mezi bioceciky. A najedno sa deje, že mňa nakládajó do vopryskanyho antona, kde nejní aňi sedáček, enem kus lešeňářskej tróbele, kerá je celá zrezivjelá a celé ten antón je takové korodované a nehezky smrdí, jak by v ňom najakymu ubližovali, nebo sa v ňom zabily surikaty a nebo sa v ňom páralo sledov, no puch jeden das! Ta tróbel čučí z podlahy až do prohnilyho tapetiruňka ve stropje, z keryho vodkapává nějaká sracka, co připominá kryv, nebo kečup, nebo extrakt z jelita, nebo já už nevím, je to slizky a neředlá mňa to dobře na žalódek. Zít tu kapalinu naháňi dávivé reflex jak piča. Stěne se ale nemožu čučet jinam, než do toho stropa, kde ústí ta róra, jakobysem tam tušil nebesa, našeho Pána na tých nebesách, tak tam čučim jak manták v tym zakydanym smradlavym antóne, scat sa mňa sce, avšak přes ten hnus všecken, bojím sa, aby mi do ně náká vysoká šajba nezakrojila. To jest situaca jak za francózké revoluce. Jak kdybysem slyšel nějakých nekde kvílet a ten nebožák ječi jako by jé na nože brali a takyže beró a zbyde z ně akurát varle na kebab s majoránkó, zatímco jeho duša, žádné neví ešivá ju náké spasí, nebo bude vječně blódit jako ten Holaňdák.

Rozhodnu sa pohladit tu rezató trubku co pojí moje sókromý nebe s peklo v tym hnusnym antóne, kde nechápu, z jakyho důvoda su a proč mňa tadydlenc strčili. Udelám neco hezkyho, jako když sem

u tej fotografije biokoc u toho billboarda si hoňil zóžel. Je ta tyč taká smradlavá a sama, zrovna jako já, pohladím ju, pohoňkám, budu k tej tróbeli milé a plné něhy, jak enem umim. Vyleštim ju, to mňa nde! Anton sebó drcne a přeze *pali ž antona a rovnó do klece* říkajó. Takové pozemek jakési voplocené s kotcami a pře *kirik ža dráty*. Tma jak v rákosí dovokola, akurát reflektor na slópku vobčas vodhali kus pletiva co mu mezi vokami blekotá elechtrické pród a kosa jak hye-na a tak tu su v kotcu a voni nič už neříkajó. Probudím sa schólené v klubíčku a tiskne sa ke mňa krátce vostřihaná černovlasá koc v zelenym mundůře, teprva po nějaké dobje, až mňa začnó vostřit barvy, mňa přinde jako by mňela na tělu voháknutó vojensko košilelu. Ale nič neříká, akurát sa klepe a tak sa k sobje přitulime a hřejem sa jak lišičky. Má fédry, ta krátkovlasá černovláska, uklidňuju jí dušinku hladkáňim a vochnápáváňim přes khaki a sme si v tej tmně, vobčas vozážené tym reflektorem na slópku, co z ně nde ščava do toho vostonáča dovokola, tak hezky blízko, až mňa stojí šulin. A tak sa tđu vo ňu aj tým šulinom, až si dodáme jaksi vodvahy, ale né k mrdáňi, ale abysme sa dostali z toho kotca, z toho voplocenyho pozemka, kam mňa zavezl ten smradlavé anton s lešeňářsko tróbeló, co sem ju aňi hrácky nepoleštil, co mňa sem voňi zavezli, snad kvůlivá tej biomatce na billboardě nafoceně, jak jí ty sracky cákajó do dekolta, co sem si u toho vyvobrazení tahal za zóžel. *Za vostonáčem přes tu židku a sme volní*, špitne koc. A tak sa dáme do díla, do svítáňi sa podhrabáme jak norňici. Hrabem jak v úkole, pod ty dráťeňi pod napjetím a já vobčas enem tak nakóknu tej krátjovlasej černovlásce, co sa jí přitem vochnápáváňi náramně tvarujó líčňi kostě, na cecky povodhaleny v tem zelenym mundůře. Přindu si jezevcovité, když sa před výcho-

dem slunka voctnu venku z vohrádky, reflektor rotuje jak po-
minuté, ale my s gazeló, zajeboň sice vod jila, ale podhrabaňi, kurva
temato rukama, sme z klece a mohutnýma skokami překonáváme
sósedni zed', abysme sa ocitnuli u vopravdickyho plaveckyho bazé-
na. Střelba samopaly, kušama, praky, vodňima děly, laserovými pa-
prskami a takovy, na to už je pozdě hajzlíci.

Přeplavem bazén za zidkó, kam kolona hovnocucov pumpuje te-
kutiny, a když sa vysókáme po žebříčku na protěši břeh, vidim, jak
kocórkovi stojá pod tó khaki košileló bradavky. Hruštičné tvarůvky
kopírujáj zmoknutý textil, klepe sa šťastím, zimó a já su chlorované
a zaleptané vod močkej a přinde mi ta máří skorem jak ta biomatka, co
má tuřanská zelá ve výstřiže. Na vokamih mňa napadá, že todlelenc
cely způsobila vona, ta mokrá pizda, co beztak béla focená s tuřan-
skýma zelá. Cely to dáva smysla najedno. Pošópne mňa do dveří
a schodami navrch do kukaňe, kde bévá vobvykle plačfik. Namís-
to plačficka tadydle salutujó ňejaký jenerále s moc vyznamenáňima
na tých zelených sakách. Jedno vedle druhýho to vyznamenáňi
a jeden vedle druhýho tam stojá v pozoře a salutujó na nás jak vyjeboň
igráčci. Pak dosalutujó a pré fofrem, jakó mám strategiju, přeze sme
poslední kóšťiček svobodnej civilizace. Meslím na tuřanská zelá a na
tu koc, kam se jako zděchla a nerozumim ničemu, co tým zelenym
mozkom padá z repákov. Začne békát siréna, asi bydli v tem bazéne,
ale zasejc meslím na ta zelá. Zelá ve výstřiže. Všade ryk, celé barák pro
plavčici v jednom pohybě. Pré *už ndó bobajebo* nejaký béká. Jinší tlačíjá
před sebo obřich košů s nafukovacima kačenkama. Šecí sa šikujó nad
schodami, kde je připravená hasičská hadic a hromady nafukova-

cich kačenek. *Prolomili přízemí* vodňekavaď sa vozve. *Spustíte kom-
presér* vozve sa z jinama. Su nesvuj. Všade prosakuje voda, mentáli
s týma metály níkde, krátkovlasá koc v khaki a maléma poňókadla-
ma, co sem sa vo ňu třel v kotcu, taky níkde. Su nesvuj. Po schodoch,
co sa po ňich vali močufková voda s chlórem týma hadicemi pomocí
tých kompresérov, desivje stópajó cizí jenerále. Frčky všade na tých
zelených mundůrách a dovokala tých jenerálov vojská, aj vlajkonoši
v takových množstvích, co jich nende spočíst. *Přesila* bečí to dovokola
jeden přes druhýho a *zachovejte paniku*. Posíláme po schodoch
z tej svobodnej poslední bašty týma hadicami smradlavó vodu
a z tých košů sypeme nafukovacích kačenek. Jeneráli na schodoch sa
topijá a klopýtájá, vojská jich chráňijá a šajbám pomáhájá. Lidského
mosta stavijá tá vojská přes tých schodov, po kterých se vali močová
voda týma hadicemi a potácijá sa množství nafukovacích kačenek.
Jeneráli cizích vojsk stópajó po tých telách vlajkonošov čím dál vės
k plačfickymu velínu. Močůvka a plovoci nafukovací kačenky só
všade dovokola, zahňedlá tekutina sa pojí s vodami okeánu a vjež je
už skorem zatopená. Krátkovlasá gazela z reklamy na tuřanská zelá
sa řítí týma vodami na sestrojí z nafukovacích kačenek, pneumatik
z hovnocucov a s motorem z trabanta. *Skoč*, vyjekne a já hópnu z tej
vježe a mizíme na tej arše zatopenýma ulicemi z dostřela kuší, děl
a samopalov, pryč vovedšeckých jenerálov, necháváme za sebo vojská
aj ulic a plyneme okeánem daleko, třeba až do kundy.

Květužor Škvírkó

Mikyho zápisník: Pytláci

Červencové sluníčko neúprosně pražilo, téměř jak na Sahaře. Sobotní
ráno po pátečním náročném festivalovém programu, který se protáhl
až do časného rána, většina účastníků vyspávala. S kamarádem Kne-
dlajsem nás napadlo, že se půjdeme zregenerovat před dalším festiva-
lovým večerem k vodě. Rybníků v okolí bylo opravdu hodně. Asi po
půlhodině cesty nás čekala idyla. Na hladině rybníka se zrcadlilo nebe
bez mráčku a všude nádherné ticho, přerušované vysílanými signály
S.O.S. datla, který bušil do kůrovcových stromů.

„Vidíš to, co já?“ povídá Knedlajs, s pohledem upřeným na potrhané
rybářské vlasce na břehu. „Mám nápad!“ Po chvíli vysvětlení do půl
pasu, s vyhrnutými nohavice na kalhotách, jsme máchali bosé nohy
ve vodě a v rukou lískové pruty s navázaným vlascem. Plkali jsme
o včerejším večeru, kapelách a taky o holkách. Knedlajs furt básnil
o modrooké kozatě blondýně, která se mu líbila.

Asi po deseti minutách tuhle pohodu narušil pidimužík v zelených
montérkách, s plátěným tralaláčkem na koňské hlavě. Hned na nás
spustil bandurskou: „Co tady děláte?! Tady je zakázáno chytat ryby!
Okamžitě vytáhněte ty udice z vody!“

Knedlajs se na něho znuděně podíval a pak se obrátil ke mně, „Myslíš,
že je už správný čas?“

„Ještě ne, to není ta správná doba. Necháme to tam!“ odpověděl jsem.
Koňská hlava zrudla ve tváři a zařehtala: „To je pytláctví! Ihned, ať
máte ty pruty z vody ven nebo na vás zavolám policii! Zaplatíte si vý-
jezd a pořádně mastnou pokutu!“

„Milý pane, vy jste vlastně kdo? Ještě není ta správná doba,“ reagoval
jsem na jeho výhrůžky.

„To se na to podívám, dělám tady hrázného a porybného. Žádné
pytláctví nestrpím! To je trestný čin,“ mlel mužík nadále svou.

Knedlajs položil prut do klína, zapálil si startku, labužnický vyfoukl
kouř, odplivl si a nevzrušeně odpověděl: „Pane porybný, ještě není ta
správná doba. Rozhodně nemíníme vytáhnout naše udičky z rybníka.
Klidně si můžete jít stěžovat třeba na lampárnu.“

Hrázný supěl vztekem jak přetopený kotel. „Jdu volat policii, ta už
s váma zatočí!“ a bázlívě hleděl na Knedlajsovy z kriminálu potetova-
né paže. Jejich obvod se rovnal obvodu mužíkových stehů. Koňská
hlava s mumláním a nadáváním odklusala do svého domečku na hrázi.
Nadále jsme cákali nohama v rybníce, klábosili, pokuřovali a v ru-
kou stále drželi naše udičky. Asi za čtvrt hodiny se ozvalo od hráze
kvílení brzd. Z auta s nápisy na bocích karosérie „POLICIE Pomáhat

a chránit“ se do oblaku prachu vystrachali dva policisté v nažehlených
uniformách. V patách s porybným, zamířili k nám. Hráznému vítězo-
slavně svítila očka.

„Co jsem vám říkal, já vás varoval!“ prohodil naším směrem, „to jsou
oni, ti pytláci! Nechtějí vytáhnout udice z vody,“ seznamoval přísluš-
níky policie se situací.

Ten vyšší a starší, zřejmě velitel hlídky, protože měl o hvězdičku víc,
dobromyslně povídá: „Tak to chlapi vytáhněte, dáme vám stovku po-
kutu a je to vyřízeno.“

Podíval jsem se na Knedlajse, „Co myslíš, už je čas?“ Ten se mrkl na
hodinky, „ještě tak minutku a bude ta správná doba, pak to vytáhne-
me.“

Menší podsaditý policajt, s brutálním obličejem, přistoupil o dva kro-
ky blíž k nám. Významně si poklepával na obušek. „Víte, co to je?“
zeptal se. Knedlajs ledabyle prohodil: „Jo to znám, když jsem studoval
Lochovu universitu, tak jsme tomu říkali VUML.“

Příslušník s brutálním kvichtem začal nasupeně rvát: „Nevím, co zna-
mená ten váš VUML, ale my tomu říkáme, „to černý, co dělá modrý!“
a okamžitě vytáhněte ty udice!“ Chtělo se mi zvolat „Jménem záko-
na!“ ale raději jsem mlčel.

„Víte, my jsme tomu říkali VUML, protože to byla zkratka pro Vulka-
nizované učení marxismu-leninismu,“ seznamoval ho Knedlajs s výra-
zem, který pro obušek používali muklové.

„Tak ať už jsou rychle ty klacky ven z vody nebo poznáte na vlastní
kůži ten váš VUML!“ nedal se odbyť mladší pořízek v uniformě.

„Tak jo, už je stejně ta správná doba,“ uklidňuji oba značně nervózní
policajty. Současně jsme s Knedlajsem jemně zasekli. Vlasce se napjaly.

„Mám! Je tam!“ křičel jsem nadšeně. „Já taky, cítím, jak tam něco visí!“
přidával se k mému vítězoslavnému pokřiku Knedlajs.

„Na vašem místě bych moc nejásal! Máte to blbě, právě jsme vás chytili
při činu. To je jasné pytláctví,“ mnul si ruce porybný.

Pruty se mírně prohnuly. Opatrně jsme začali přitahovat napjaté vlas-
ce ke břehu. To už se náš úlovek vynořil nad hladinu. Na prutech se
houpala dvě lahlová piva. Byla vytažena právě včas, aby vychlazená
na správnou teplotu, mám zahrnala žízeň. Policajtům, ani porybnému
jsme nedali ani loka, stejně byli ve službě a nemohli konzumovat al-
koholické nápoje.

Miky Marusjak

Povídka:

Zlaté ručičky Jirky pana Kraje

Na starý kolena jsem zblblnul a pořídil si chalupu. A teď jsem tam skoro pořád. Nasávám pohodu té naší malé vísky a užívám klidu. A co hůř, dokonce jsem se pustil do kutilství a sem tam něco na té haciendě na konci vesnice u lesa vyspravil.

Už na jaře jsem pojal nápad, že bych mohl přistavět takový přístřešek, který by spojil starý chlév s komorou, která se už mezitím proměnila ve společenskou místnost, abych propříště nemusel nosit občerstvení kamarádům přes zasněžený dvorek. Nebylo to nic velkého, ale ani to nebylo natolik jednoduché, abych se do toho pustil sám. Všichni místní mi radili, že nejlepší zedník je Jirka, ten má zlatý ručičky a srdce na dlani, říkali.

Začínalo léto a já věděl, že už se to nedá déle odkládat. Zašel jsem tedy na druhou stranu vesnice, kde jsem věděl, že bydlí Jirka Kraj – zedník se srdcem na dlani. Zaklepal jsem na dveře. Nic se nedělo, a tak jsem váhal. Pak jsem uslyšel nějaký šramot za domem. Obešel jsem chalupu a uviděl ho, jak se hrabe ve svém pekelném stroji. Každý tu měl nějaké vozidlo, většinou roztodivné variace traktorů.

„Dobrý den, pane Kraj.“

„Jéje, dobrý den!“

„Pane Kraj, já bych potřeboval...“

„Já jsem Jirka, říkejte mi Jirko.“

„Dobře, víte, já bych potřeboval trochu poradit a hodně pomoci.“

„O co jde?“

„Víte, chtěl bych udělat takovej přístavek a moc si s tím nevím rady. Potřeboval bych poradit, jaký materiál, jak to udělat a nejlíp kdybyste mi s tím mohl trochu pomoci... to víte, nikdy jsem zednickou nedělal...“

„Ale jó, jasně. Jenže já teď musím do lesa, chystám tam dřevo. Odpoledne, jak skončím, tak se tam za váma na tu chaloupku zastavím a domluvíme se.“

„To by bylo nejlepší. Děkuju mnohokrát.“

„Ale není zač! Sousedí si přece musí pomáhat, ne?“

A tak jsem rozjařen, že to šlo tak hladce, vyrazil k domovu. Na odpoledne jsem si nachystal svoje neumělé výkresy, slivovici a dychtivě vyhlížel odborníka.

Den ubíhal a nic se nedělo. Dal jsem si z té slivovice loka na kuráž. Já vlastně hrozně nerad jednám s lidmi a žádat o něco celkem cizího člověka mi doslova nahání hrůzu. Ale co se dá dělat, občas člověk ty zpropadený lidi potřebuje.

Kdybychom u nás měli kapličku, určitě by už odzvonilo klekání. Já měl v sobě třetího panáka a pomalu jsem začínal propadat beznaději. Jirka Kraj se na mě asi vykašlal. Když v tom jsem od lesa zaslechl řev týraného motoru. Vyběhl jsem před chalupu a viděl, jak Jirka žene krokem svůj traktor po cestě do vesnice. Vůz měl vrchovatě naložený dřevem. Sešel jsem k cestě a čekal, až tím hlemýždím tempem dospěje ke mně. Potily se mi ruce a já si říkal, ať už to mám za sebou. Když dojel až ke mně, zastavil, ale motor nechal běžet. Musel jsem docela křičet:

„Zdravíčko, Jirko, stavíte se?“

„Kraj!“

„Co prosím?“

„Pro vás jsem PAN Kraj, říkám!“

„Aha, promiňte. Půjdete se mrknout na ten přístřešek?“

„Jakej přístřešek! Snad vám ten starej blázen něco nenaslíboval!“

„Ale vždyť jsme se ráno domluvili...“

„Podívejte, já nevím, na čem jste se s kým domlouval, ale já nebudu někde lepit nějaký přístavky na starý chalupy. To je vždycky pěkně zkurvená práce, vám řeknu. Nic mi neříkejte, je to vždycky stejný, jenom tady to a támhle to, ale pak z toho vyleze, že byste chtěl vlastně přestavět celou chalupu. Já jsem v důchodě a nemám zapotřebí se huntovat na nějakých blbostech!“

Přidal plyn a pomalu odjížděl. Ani jsem nestačil otevřít hubu, ale stejně by to v tom kraválu nebylo slyšet. Odešel jsem domů jak zpráskanej pes. Celý můj plán byl v troskách. Nalil jsem si dalšího panáka a pro-

padl čirému zoufalství.

A pak jsem zaslechl:

„Haló, sousede, jste doma?“

Přes plot na mě nakukoval rozjařený obličej pana Kraje.

„Můžu dál? Nemáte tu nějakého trhače, nerad bych přišel o nohavici na mých zánovních montérkách!“

„Jistě, jistě jen pojdte,“ zvedl jsem se od stolu a vykročil mu vstříc.

„Tak co tu můžeme vyspravit?“

„Pane Kraj, já myslím...“

„Jirka, jediňe Jirka, sousede, tady mně nikdo neříká pane Kraj!“

Nevěděl jsem, co si o tom myslet, ale našťastí Jirka na dlouhý řeči moc nebyl a rovnou ze mě tahal, co jak chci. A hned věděl, co bude k tomu potřeba. Jo, holt s odborníkem to je radost pracovat. Dostal ze mě přesně to, co bylo důležité, upozornil na úskalí, tohle poupravil, tohle navrhl jinak a hned jsem měl pocit, že verandička už tam stojí. Když došlo na materiál, sám se mi nabídl, že mi ho zajistí, protože jak všem pomáhá, tak dohazuje stavebninám kšefty a občas pro ně i něco spíchne, a tak mu dávají velký slevy. A kdy že to jako mají dovézt a kdy se do toho pustíme. No byl jsem jak v Jiříkově vidění. Jirka Kraj – zedník se srdcem na dlani. Sotva se za ním zaklapla branka, musel jsem si dát dalšího panáka, abych ten šok rozdýchal.

Domluvili jsme se, že příští pátek mi přivezou materiál, ať ho složím a že v sobotu ráno se do toho dáme.

V pátek jsem si vzal dovolenou, abych něco neprošvihnul a už od rána vyčkával příjezd nákladáku. Den ubíhal, všude bylo ticho a ve mně pomalu začínaly klíčit pochybnosti. Jenže když člověk něco chce, tak musí leccos překousnout. Dobře jsem věděl, že ve stavebninách pracují jen do tří. Bylo půl páté a po Jirkovi, nebo materiálu, ani vidu ani slechu. Seděl jsem před chalupou a užíral se. Nejspíš to Jirkovi dneska nevyšlo, nebo ve stavebninách neměli volný nákladák, nebo cokoli. Jasně, nic se neděje, však zítra je taky den, anebo příští týden. Čekal jsem, čekal a nic. Je to víc než jistý. Dneska už materiál nedorazí, kdo by se taky harcoval někam v pátek večer. Bylo už k sedmé, když jsem zamykal chalupu a zklamán odcházel do hospůdky. Říkal jsem si, že bych tam na Jirku mohl narazit. Nebo ho aspoň někdo z chlapů viděl. Většina stálého osazenstva už tam seděla a já s dovolením přisedl ke stolu starousedlíků, kteří mě zdvořile přijali.

„Neviděli jste někdo dneska Jirku Kraje, měli mě dovézt materiál, ale kde nic tu nic.“

„Dneska ne, asi je někde na melouchu.“

„To je divný, na Jirku je vždycky spoleh.“

„A dneska to měli dovézt, jo? No jo, teď už je večer, teď už nic.“ „No, taky jsem si říkal a pan Kraj...“

„Tak na to bacha, sousede. Jirka je zlatej člověk, ale jenom jedna věc ho dokáže nadzvednout, když mu někdo říká pane Kraj.“

„Jo jo, on si hrozně zakládá na tom, že je pro každého Jirka.“

„Dobře, dám si na to propříště pozor, děkuju. A nemá on ještě bratra?“

„Náš Jirka? Kdepak, on má jenom sestru, jenže ta už třicet let žije někde v Jižních Čechách.“

„A není on občas takovej zvláštní? Myslím, třeba náladovej?“

„Ale kdeže, no chlapi, řekněte!“

„Sousede, nenajdete lepšího a přívětivějšího chlapa, než je Jirka Kraj. To vám říkám já a myslím, že pod to se tady všichni podepíšou.“

„Jo jo, přesně tak, vždycky každému vyhoví, usměje se...“

„Já ho snad nikdy neviděl našťavanýho, ani když mu Bartákovci kluci zapálili tu kůlnu, jak tam chodili hulit. Pamatujete?“

„Jo, to když Jirka šel pak k Bartákům, tak starej Barták je řezal řemenem a až u nás bylo slyšet, jak jim nadává: Vy hajzlové, vy parchanti zasraný. A Jirka jenom říkal: Ale, Karle, neblázni, vždyť jsou to jenom kluci, taky jsme dělali voloviny.“

„Ne, ne, sousede, to je zlatej člověk, povídám.“

A tak jsme seděli a já poslouchal historky o Jirkovi Krajovi. A jak ho

tam líčili, tak nebylo na celým širým světě hodnějšího a milejšího člověka. A jak jsme seděli, tak jsem zaslechl z venku zvuk hlučného motoru. Naklonil jsem se k oknu a odhrnul zažloutlou záclonu. Zahlídl jsem liazku, jak si to šine pryč z vesnice. Panebože, mně dovezli ten materiál! K chalupě jsem to vzal úprkem.

Brána byla otevřená a na dvoře bylo vše vzorně složené a seskládané. Na úhledném rázku cihel byl připlácnutý papír:

TAK TEDA ZÍTRA RÁNO V SEDM

JIRKA

Polil mě pot. Já sedím v hospodě, zatímco Jirka Kraj sám skládá moje cihly, můj cement, moje překlady a vůbec všechno u mě na dvoře. Připadal jsem si jako ten největší tupec. Popadnul jsem flašku slivovice a rozběhl se k Jirkovi. Pravda, už bylo celkem pozdě, ale musel jsem mu vysvětlit, že já přece nejsem nějaký vychcánek a že je to vlastně celý jenom hloupej omyl.

Když jsem dorazil k jeho domu, zjistil jsem, že má zamknutou branku, a hned jsem taky poznal proč. Zpoza rohu se vyřítíl obrovský vlčák a začal zuřivě štěkat. Takový hrdina zase nejsem, a tak jsem se poohlídl po zvonku. Ten tam samozřejmě žádný nebyl. Říkal jsem si, že šílený štěkot musí u Jirky vzbudit pozornost, a tak se aspoň podívá, kdo je před domem. Stál jsem tam s lahví v ruce a čekal. Čekal jsem a nic se nedělo. V jednom okně modře blikala televize. Možná jeho pes štěká často, a tak už mu to ani nepřijde, napadlo mě a zkusil jsem zapískat. Tohle nemohl v tom kraválu vůbec slyšet.

Ohnul jsem se na cestu pro kamínek a zkusil trefit okno. Dopadl jenom na parapet a s cinknutím spadnul dolů. Čekal jsem. Vzal jsem další. Tentokrát jsem se trefil jenom do zdi. Dalším už jsem zasáhl okno do rámu, ale v řevu psa, který hodlal ochraptět, to nemohlo být slyšet. Vzal jsem větší kamínek a mrštíł ho. Jenže zařinčelo sklo a já věděl, že tentokrát jsem se trefil moc dobře. V okamžiku se rozletělo okno a zbytek skla se s rachotem vysypal.

„Kurva, kterej hajzl?!“

„Promiňte, Jirko, já jsem jen s vámi potřeboval mluvit...“

„A tak mi rozbíjíte okna! Už jsem říkal, že pro vás jsem jedině Kraj! Taková pakáž. Přistěhuje se a hned si myslí, že si může všechno dovolit. Za chvíli mi budete tykat a podpalovat chalupu nad hlavou!“

„Já... chtěl jsem se omluvit, že jsem dnes...“

„Táhněte ke všem čertům. Kdo si myslíte, že jste! To okno si zaplatíte. Tohle si s vámi ještě vyřídím. Počkejte jenom!“

„Samozřejmě... Nezlobte se...“

„Zmizte mi od chalupy nebo půjdu toho psa vypustit. Tohle je nějaký chování? Chováte se jako dobytek! Ať už vás tu nevidím.“

„Pane Kraj, já...“

Už jsem pomaličku couval do večerního šera.

„Tak bude to!“ zařval na mě ještě pan Kraj, zatímco celou dobu na mě pes dorážel přes plot.

Jenže to já už byl dost daleko, abych neslyšel všechny ty nadávky, které se na mne hrnuly.

Odešel jsem domů a říkal si, jak odškodnit tuhle tragédii, a co asi tak budu sám dělat se vším tím materiálem na dvoře. Dlouho jsem seděl smutně nad slivovicí, až jsem usnul za stolem. Ráno mě probudilo klepání na okno.

„Haló, sousede, snad nevypáváte? Přece jsme se domluvili, že dneska od rána začneme, ne? Ať se vám ta verandička trochu pohne.“

Před domem stál Jirka Kraj a přes okno se uculoval na můj opuchlý obličej.

Tak stavíme verandičku. S Jirkou. Je to skvělý člověk se zlatýma rukama a srdcem na dlani. Vždycky čekám, až přijde sám. Nikdy ho nehledám, a když jdu po vesnici, tak se mu vyhýbám obloukem, protože nikdy nevím, jestli proti mně jde Jirka nebo pan Kraj. A asi se už nikdy nedozvím, jak to s těma dvěma vlastně je.

Tom Odpad

Traumerův sloupek: Princ

Byl jednou jeden Princ a ten se jmenoval Jan, tedy celým jménem Jan Princ, a pracoval v továrně na dámské vložky, nebo to byly možná dánské vložky do bot, anebo to byla obyčejná klasická slévárna. Čert ví, je to nakonec úplně jedno, prostě byl zaměstnaný a pracoval. Každý den chodil do práce a pravidelně se vracel domů. Rád se usmíval na lidi, ale byl velice rád za období, kdy se nosily roušky a on se usmívat nemusel. Ve skutečnosti ho lidé neskutečně srali a on byl sedřenej a v práci bral na výplatu málo peněz. Co málo peněz, on bral naprostý hovno a moc dobře věděl, že někteří ostatní berou víc, a těch dámských hygienických potřeb měl doma plný skříň, ve všech botách měl ortopedické vložky, ve sklepě spoustu různých odlišků komerčních i nekomerčních tvarů, ale neměl žádnou ženskou. Každý den večer se díval na porno, a přitom si mastil kládu. Někdy to bylo fajn, ale někdy ne, a to byly právě ty chvíle, kdy by rád vyměnil půlana vodky za jakoukoliv ženskou a pořádně ji vojel. Chytil by ji za pačesy, vyhrnul sukni a mohutnou kominickou štětou jí vymetl komín, až by všude kolem litaly saze a on by od nich byl celej černej jako čert, a stejně tak by i páchl. Byla to dáblská představa. Jenomže on, Jan Princ, přece nemohl vymetat komíny nějakých prachvobyčejných ženskejch z fabriky nebo ze kšeftu nebo bůhví odkad. Nemohl se tak ponížít. Nemohl jít pod svou důstojnost posledního Prince svého rodu. Musel se za svůj rod postavit. Nechtěl nechat vymřít Prince po meči. Prostě k sobě potřeboval nějakou princeznu, nebo alespoň žabku z vyšší šlechty, zaopatřenou, s pořádným věnem.

Jednou, když zrovna dopil láhev rumu a bolela ho pravá ruka, rozhodl se, že si podá na internetové seznamce inzerát, a to i udělal. Čekal týden, měsíc, dva, celý jeden rok a nedočkal se žádné odpovědi. Jak hanebné. Ženy jsou nelítostné bestie. Mrchy.

Říká se, „Cherchez la femme“ (za vším hledej ženu). Ale za čím ji hledat, to už vám nikdo neporadí. Jestli to má být za rohem nebo v jiném městě či dokonce v jiném státě. Kdo ví.

Honza princ se rozhodl, že to po práci zkusí za zdmi nejbližší hospody.

Sedl si do rohu, objednal pivo a bedlivě pozoroval situaci kolem sebe. Nedělal si žádné iluze, ale třeba přece jenom...

Chvilí to trvalo. Nebyla ani krásná ani škaredá, ale určitě byla oblečená neoblečená, nalíčená nenalíčená i kozatá nekozatá zároveň. Přisedla si k němu, zapalovačem zapálila cigaretu, a než promluvila, vydechla několik kroužků dýmu přímo do jeho tváře.

„Líbíš se mi, brouku.“ řekla, než si přejela rukou po mastných kaštanových vlasech.

Upila z jeho piva, a zatímco mu nohou pod stolem přes kalhoty tantricky masírovala rozkrok, on se tvářil spokojeně, byl vzrušený a nebolela ho z toho ruka. Bylo to příjemné.

„Pan výčepní mi řekl, že jste princezna.“ usmál se na ni.

„Budu pupíku všechno, co si jen budeš přát.“ zašeptala.

„Vážně?“ zeptal se nesměle.

„Kurva, myslíš si, že si dělám prdel?“ prolomila princezna ledy jeho nedůvěry a bylo po srandě. Nebyla to ta pravá. Jeníkovi došlo, že to byla jenom obyčejná šmetyna, žádná princezna. Výčepní lhal, zmrld jeden. Tohle mu neměl dělat. To byla podpásovka. Teď se mu všechny duchny, co tady každý den vysedávají, budou řehtat jako idioti. No nic, co už. Mlčky se zvedl z židle, zpod stolu vylovil tašku naplněnou dámskejma slípkovkami, jeden pořádněj masivní beztvarej odlišek, čtyři vložky do bot a odešel bez zaplacení. A vlastně po něm nikdo ani nic nechtěl. Vše se zdálo být uhrazeno.

Odešel tiše a vyrovnaně vymřít po meči s bolavou pravíci, zatímco svět si v klidu poběží dál i bez něj s celou tou spoustou ortopedickejch výplní obuvi, miliardami okřídlených dámskejch peachantů a tunama odlišků.

Někde na kostele zazvonil zvonec, možná to byl jeho umíráček a pohádky byl konec.

Nebojte se! Herman Traumer se brzy vrátí ve sloupku s názvem Miluška.

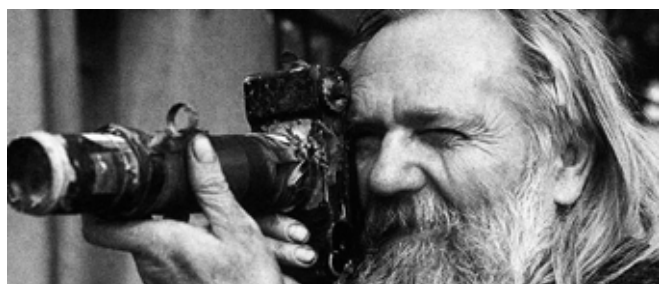
I. K.

Dílna:

Vzpomínka na Miroslava Tichého

Letos 12. dubna 2021 uplyne 10 let, co zemřel kyjovský malíř a fotograf Miroslav Tichý (1926–2011). Známa kyjovská postavička, kterou si vybavuju už od útlého dětství (bydleli jsme ve stejné ulici) – chodil v černých notně potrhaných a různě roztodivně prošitých hadrech, s divokými nemytými šedými vlasy a fousy – bylo možná kupodivu, že jsem se ho nikdy nebál, ale naopak, vždy mě něčím přitahoval. Nejspíš mi bylo sympatické to, jak je jiný a nenechá si do ničeho kecat.

Miroslav Tichý studoval v letech 1945–1948 pražskou AVU, kde navštěvoval ateliér Jána Želibského. V roce 1948 odešel ze studií z osobních a politických důvodů. V padesátých letech přestal malovat a v 60. letech již naprosto rezignoval na společenské a kulturní dění. V 70. letech začal fotografovat, přičemž aparáty si sám vyráběl – za pomoci pivních vršků, plechovek, plexiskla leštěného pastou s popelem a podobných udělátek. Miroslav Tichý fotil převážně ženy, avšak bez jejich vědomí, tedy voyersky – například za plotem koupaliště – i moji máto zde v 70. letech tajně fotil – všimla si toho, protože Tichého postava bylo opravdu nepřehlédnutelná.

VELKÝ TICHÝ PÁN

věnováno památce Miroslava Tichého

Velký Tichý pán, co krásu mlhou a špínou skrýval
velkýma modrýma očima na světa dění hlídal
pod špínou lístí si tarzan svůj čistý pramen tajil
na vlastní hoře on vědění moře před blbcama chránil

Moudrý muž, co svět jak hovno znal
tomu, co vidět chtěl, všechno hned ukázal
a révy umu se chápal jak světa džungle pán
a ten, kdo hledal bedlivě, stával u jeho bran

Byl vrchol, co nikdy nemohl být překonán
na hoře z hoven zrobil svůj největší stan
z té hory shlížel pak málem světlem ubodán

Tak skrytý v bláznu zde Tichý pán dlel
ten, kdo však v hovnu žil, nikdy ho neviděl

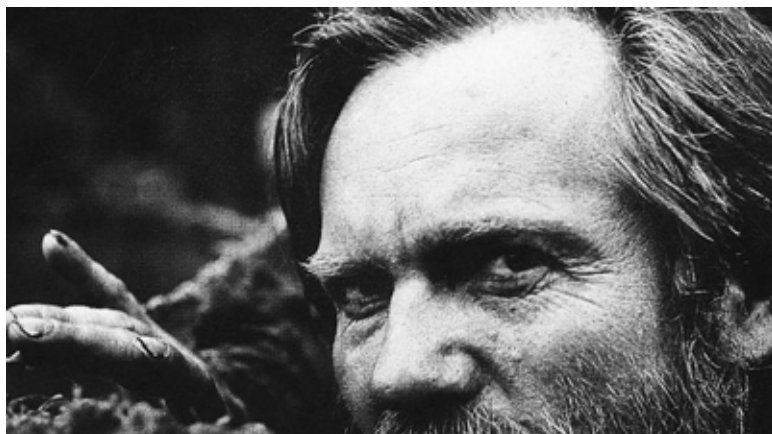
Znal čistou krásu ženských těl
neplněn smíchem na svět zřel
ten, kdo ho znal, snad taky kus uviděl

Mozaikou zrcadel milníků ducha obrazy děl
jak společnost hluchá svou tupou píseň bučí

Zatímco blaženě se krása světem dme
ten Tichý pán byl vlastní svět
a života umění rozvíjel květ
ten Tichý pán jak vesmír sám
chtěl aj z hoven světlo vyrábět směl
a ve stínech krásu se zračit uviděl

Tím třpytem šťasten byl duše mé hlas
těším se velice, až potkám ho zas

Vít Kalvoda, 2011

V únoru 2001, tedy v jeho 75 letech, jsme se setkali u piva – říkal mi, že podle mých vnějších znaků, tedy čela, vlasů, brady, nosu a tenkých rtů, vyvozuje, že jsem člověk přemýšlivý, u něhož rozum převažuje nad smysly. Překvapilo mě, že byl nadšený z mých tehdejších básní, které jsem měl s sebou (jednalo se o básně Antielegie či Tam v dáli) – mluvil v té souvislosti o obrazotvornosti a zvukomalebnosti mých slov, inu, pomazlil mi ego.

Asi tři hodiny mi povídal o svém životě. Říkal, že již ve svých 4,5 letech, kdy ještě neuměl číst, psát ani mluvit, si velmi dobře uvědomoval své prostorové vnímání. Povídal také o době, kdy byl v kriminále, což bylo způsobeno jeho ošacením, které prý před esenbáky a hygieniky schoval pod vanu. Jeden z nich však jeho oblečení našel. U soudu pak bylo vznešeno obvinění, že měl v šatech dvě blechy a jednoho švába, načež se Tichý začal hájit:

„Žádám předvolání svědků“

Soudce: „Koho?“

Tichý: „Ty dvě blechy a švába.“

Soudce: „Ale oni nám utekli.“

Tichý: „Tak jste je měli zabít nebo jinak zajistit.“

Byl odsouzen na 13 měsíců nepodmíněně za narušování socialistického řádu. Poté, co si odseděl 8 měsíců, byl prohlášen za nesvéprávného a měl nastoupit do blázince. Tichý se opět hájil:

„Proč jsem podle vás blb?“

Psychiatr: „Protože jste nenormální...“

Tichý: „Vy jste tedy normální?“

Psychiatr: Ne.“

A za dva týdny se potkali na léčení oba – údajně se psychiatr vyslékl na autobusovém nádraží a provolával komunistická hesla.

Mírek Tichý mi tvrdil, že v blázinci byla naprostá většina bláznů nadšená do komunismu a socialistického systému a byli lehce zfanatizovatelní. Když probíhal veřejný komunistický mítink, tito lidé obsadili první řady a nadšeně provolávali komunistická hesla. Jeden z nich se prý zeptal druhého: „Co to řvou?“ a druhý odvětil: „Sieg heil!“ a pak všichni blázni začali veřejně hajlovat.

Tichý odmítal vystavovat svoje obrazy – říkal, že byl hodně známý, psaly o něm noviny a znali ho prý ve Francii, Anglii, Německu, Japonsku a Novém Zélandu (v tomto případě mluvil o lidojedech). Jedno prý seděl na lavičce v jednom pražském parku, kolem šel Japonec a rozzářil se:

„Hello, Mr. Tichý!“

Mírek Tichý odvětil: „How do you know me?“

Japonec: „From Tokio...“

Následně prý vyšel článek v japonských novinách v nákladu 6 milionů kusů, kde psali: „V jedné jihomoravské vesničce jsme potkali mistra Tichého“. Považovali jej prý za největšího génia v celém Československu. Pak za ním došla japonská výprava a jeli spolu do Kyjova, chtěli vidět jeho rodný dům v kyjovských Nětčicích, který už na svém místě ale nestál, tak ho vyfotili před hospodou U Jančů a napsali: „Mistr Tichý před svým rodným domem“.

Hodně se rozvykládal o filosofických směrech, vesmíru, životě, druhé světové válce – o chování Němců i Rusů. Ke konci války prý přebýval v Kostelci u Kyjova a tamní obyvatelé žádali osvobození, ale jako první tam přišli Rumuni, kteří jim kradli slepice, husy atd. Vesničané žádali Mirka Tichého:

„Vy umíte ty jazyky – řekněte jim, že je to naše“.

Načež Rumuni odvětili: „To je v pohodě, po nás přijdou Rusi a ti vám vezmou všechno“:

Rusové tam byli za dva týdny. Mírek Tichý se ožíral jak s Rusy, tak s Němci, od kterých dostal za litr slivovice nějaké vzácné knižní historické svazky psané ve švabachu – později mi je u něj doma ukazoval. Německý voják si s ním připíjel se slovy: „Hitler kaput, unser Kamerad.“

*Honza Bartoň,
Kyjov, Rock café Soho, 8. 2. 2001*

Oheň na střeše:

Novinky z Dánska: V Dánsku vzbudila rozruch dětská animovaná pohádka o Johnu Dillermandovi, chlapíkovi v pruhovaném kostýmku, z něhož se vine několikametrový penis, kterou vysílá místní veřejnoprávní televize. Vybavená postavička dokáže s takovým mackem psí kusy, například ukrást dětem zmrzlinu. Na vlnu kritiky stran genderových organizací reagovala veřejnoprávní televize prohlášením, že by mohli vytvořit seriál o ženě s neovladatelnou vaginou. Dánové se toho nebojí. ●●● Dánům se povedl další husarský kousek: spustili tam mobilní aplikaci, umožňující udělení souhlasu s pohlavním stykem, přičemž jeden souhlas platí po dobu maximálně 24 hodin, zároveň však pouze na jednu soulož. Jedná se o hbitou reakci na schválení zákona z prosince 2020, na jehož základě může být nově za znásilnění považován jakýkoliv sexuální akt bez jasného souhlasu obou, případně všech zúčastněných. Aplikace se jmenuje iConsent a jejím účelem je eliminace situací, kdy jeden z partnerů dá ústní souhlas, což později popře. Souhlas je bezpečně archivován pro případ, že by musel být později použit jako důkaz.

Novinky z USA: Na začátku ledna, poté, co Donald Trump prohrál volby v USA, došlo k útoku nespokojených voličů na Kapitol. ●●● Američtí vědci zjistili, že USA každoročně přichází zhruba o 90 miliard amerických dolarů v důsledku pozdních příchodů. Z toho důvodu se snaží identifikovat důvody a zaměřit se na opozdilce. Bylo zjištěno, že kámen úrazu je v tom, že tito lidé neumí správně vyhodnotit, jak dlouho jim bude trvat daný úkol – psychologové tento jev označují jako klam plánování. Dále bylo zjištěno, že jedinci, kteří mají tendenci úkoly odsouvat, mají odlišné vnímání času – jedna reálná minuta jim v průměru trvá 77 sekund, přičemž výsledné zpoždění se s každou další minutou roztahuje. Možným řešením je vizualizace úkolu a rozvržení úkolů do velmi detailních kroků.

Novinky z Velké Británie: Britští psychofarmakologové vyvinuli náhražku alkoholu Alcarell, který by měl na biochemické úrovni imitovat sedativní a relaxační účinky alkoholu, avšak bez následné kocoviny. ●●● Britská herečka Keira Knightleyová odmítá hrát nahá ve filmech, které režírují muži. ●●● Britští rybáři se rozhodli přejmenovat dva druhy běžně lovených ryb, aby vzbudili u potenciálních konzumentů pozitivnější konotace. Krab pavoučí je komerčně

ně přejmenován na Cornish King crab (cornwallský královský krab) a pakambala průsvitná – megrim sole (migréna, závrat) se bude prodávat pod názvem Cornish sole, podle hrabství Cornwall. ●●● Britská poslankyně Strany zelených navrhuje zákaz vycházení mužů po 18. hodině, údajně tak budou ženy v bezpečí a sníží se diskriminace všeho druhu. Tento návrh padl poté, co bylo ženám doporučeno nevycházet večer z domu, aby se nestaly terčem znásilnění, únosu či vraždy.

Novinky z Polska: Od konce ledna platí v Polsku nejprísnejší interrupční zákon v Evropě. Výjimkou nejsou ani deformované děti, o kterých se ví, že krátce po porodu zemřou. Za provedení potratu hrozí oběma stranám až tříleté vězení.

Novinky z Německa: Irský countrypopový zpěvák Angelo Kelly (ano, ten Angelo z devadesátkových Kelly Family), dostal od bavorského soudu pokutu za dětskou práci 3 000 EUR. Angelo totiž dovolil svému čtyřletému synovi, aby s ním zpíval na koncertě, čímž porušil nařízení na ochranu dětí, které mimo jiné zapovídá dětskou práci, respektive zaměstnávání nezletilých do 15 let. Pro hudební vystoupení sice platí výjimky, avšak pouze je nutné mít předem vyřízený souhlas úřadů, poté by mohl synek, na něhož se vztahuje zákonná kategorie 3–6 let, vystupovat až 2 hodiny denně, avšak pouze v době od 8:00 do 17:00. Synek však byl na pódium vyzván až po osmé večer. Příště si to, Angelo, líp načasuj.

Novinky z Itálie: Italové mění slovníkovou definici ženy, jelikož jsou u ní uváděny synonyma s negativní konotací jako puttana (dávka), cagna (čubka) či zoccola (kurva), naproti tomu u hesla muž můžeme najít synonyma jako uomo d'affari (podnikatel) či uomo d'ingegno (génies).

Novinky z domova: Zavřela restaurace Oáza na Smíchovském nádraží v Praze, kde tuze rád vysedával Magor.

Černá kronika: Ve věku 101 let zemřel básník, nakladatel, malíř a politický aktivista Lawrence Ferlinghetti. ●●● Počátkem března zemřel ve svých 79 letech v důsledku onemocnění koronavirem katolický kněz a bývalý chartista František Lízna.

Φ&Γ

Akce?

Ve dnech 21.–23. května 2021 by měl v brněnském Lužáneckém parku proběhnout **6. ročník festivalu Ponavavest**

Účast přislíbili písničkáři Karel Vepřek, Jakub Čermák, ostravský Inženýr Vladimír či třebíčská diva Aira Zoe. Měl by také dorazit Vladimír Václavek s novou kapelou Fly, dále kapely Tygroo, Ylo – africký slon či nová kapela Michala Kaščáka Drť. Zlatým hřebem sobotního večera by mělo být první vystoupení kapely The Which – Frank Zappa tribute orchestra.

V neděli by pak měli zahrát zahraniční hvězdy jako Purple is the Color (A-CZ), Spinifex (NL), Angles 9 (SWE-NOR), Meow + Jim Black (US–Berlin) a dále řada divadelních či poetických představení.

23. ročník Krákoru je prozatím domluven na klasickém krákořišti v **Ostopovicích** v areálu Nad Šelší, a to ve dnech 18.–19. června 2021.

Festival Napříč – Konec léta u Skaláka by měl proběhnout, jako každý rok, poslední víkend v srpnu, tedy 27.–28. srpna 2021 na mlejné u Skaláka v katastru obce Meziříčko u Želetavy.

Žádné klubové akce zatím vzhledem k aktuální covidové situaci neplánujeme.

Podrobné informace, změny a aktualizace najdete na webu: www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vítr vychází obvykle k příležitostným, výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden, 02. Festival spodních proudů – březen, 03. Krákor – červen, 04. Napříč – srpen, 05. Potulný Dělník – říjen. Stavba novin se stabilizovala na několika nosných prvcích. V každém čísle najdete stěžejní rozhovor s osobností z uměleckého prostředí, v rubrikách Sépiovou kostí a Dílna představujeme ukázky z děl v prvním případě literárních a v druhém případě výtvarných. Noviny Uši a Vítr přináší povídky i knihy na pokračování. Obvykle se jedná o díla vyšlá péčí Ears&Wind Records, některé hotové artefakty pak předplatitelé získají v rámci předplatného.

Roční předplatné pro rok 2021 je 200 Kč (pět čísel). Předplatitel automaticky dostává rozšířená čísla. Cena normálního čísla je 30 Kč, cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 50–100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Květuzor Škvírkó, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Hynek Tichý, Ta Pájka, Vladimír Jaromír Horák, Tom Odpad, Václav Roháč, Matěj Černý